

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaamd
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 897

JOSEPH BONATI, IN JUWEELEN.

fr. 1.50

Canteloupe zag een browning van matig kaliber.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM,
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

Joseph Bonati, in juweelen.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

DAVID CANTELOUPE DOET EEN VOORSTEL.

Mijnheer Joseph Bonati was zooeven teruggekeerd van een zakenreis en de oude bediende die hem de deur opendeed zag al aanstonds aan de uitdrukking van zijn meesters gelaat, dat de resultaten niet al te fraai waren geweest. Het was een vleezig, breed gelaat, waarin twee schrandere, zeer donkere oogen een weinig te dicht bij elkander stonden onder borstelige, nog gitzwarte wenkbrauwen.

Hij liet zich zwijgend zijn overgoed en zijn valeis afnemen door den ouden Hopkins, en stond een oogenblik in gedachten verzonken stil aan den voet van de breede trap, te weerszijden waarvan een paar ridders in koperen wapenrusting trouw de wacht schenen te houden.

Ook voor het overige getuigde de geheele vestibule reeds van grooten rijkdom en weelde.

Bonati had steeds een voorliefde gehad voor oudheden, en voor oude meubelen, en de ruime hall in zijn prachtig huis aan Exceter Road was een getrouwe copie van een dier ruime zalen, zooals men ze nog wel aantreft in historische kasteelen, en waar de ridders in vroegere eeuwen hun gastmalen hielden. De trap bevond

zich bijna geheel rechts, en een weinig meer naar het midden van den achterwand bevond zich een reusachtige schouw, waarin des winters een houtvuur kon branden, en waarboven een schilderij hing, in een zware vergulde lijst, een zeer fraaie copie van een landschap van Gerard Dou. Er hingen nog andere doeken aan de wanden, en de vloer bestond uit marmeren, vierkante platen, beurtelings blauw en wit.

In het midden van de hall stond een zeer zware tafel, nauwelijks te vertillen, en omgeven door vier stoelen met gebeeldhouwde ruggen en zittingen van zwaar tapijtgoed.

Om kort te gaan, men kon zich hier wanen in een kasteelzaal omstreeks het midden van de zeventiende eeuw.

Bonati had den voet van de trap nog niet bereikt, of er klonken lichte voetstappen, en een mooi meisje van een jaar of twintig snelde de trap af, en wierp zich in de armen van den zooeven teruggekeerden vader.

— Blij dat je er weer bent, vaders! zeide zij vleierend, met haar armen nog om zijn hals. Heb je wat moois voor me meegebracht?

— Je zult het ditmaal met weinig voor lief moeten nemen, Dorrit, zeide de juweelenhandelaar met een moeilijk bedwongen zucht. De zaken gaan niet fameus, meisje. Ik vrees — dat we ons zullen moeten wennen aan het denkbeeld, ons een beetje te bekrimpen, kind.

Hij had dit laatste gezegd met afgewenden blik, alsof hij vreesde, de uitdrukking van schrik en teleurstelling te zien, die zich over het mooie, donkere gezichtje zou verspreiden, op het hooren van die tijding.

Maar de stem van het meisje klonk volstrekt niet zoo droevig, toen zij zeide :

— Ik vind dat het ook wel wat minder kan, vadertje. U weet wel dat ik mij nooit veel bekommerd heb om al die statige pracht om mij heen.

— Maar daarom bekommer ik mij juist veel — heel veel! hernam Bonati bijna heftig. Maar jij begrijpt dat niet, Dorrit. Zijn er veel brieven ?

— Ik geloof het niet, vader. Vraag het maar aan Mijnheer Munroe. Kom je gauw naar boven om te lunchen ?

— Zoodra ik de zaken heb afgedaan, antwoordde Bonati, en hij keek naar een deur tegenover de trap, half van matglas, en waarachter men vaag en onduidelijk nu en dan een mannengestalte zag bewegen. Zoodra ik klaar ben, kom ik boven.

Het jonge meisje wierp hem een kushand toe, en snelde de trap weer op.

Bonati keek haar na, zuchtte even, en een diepe rimpel verscheen tusschen de ruige wenkbrauwen.

Toen stak hij met groote stappen de vestibule over, en opende de matglazen deur.

Deze deur gaf toegang tot een soort van kantoor, streng gemeubeld, en waarin zich een viertal klerken bevonden, die zich den schijn gaven alsof zij hard werkten, onder het toezien van een jongen, knappen man met rosblond haar. Dat was Ralph Munroe, de boekhouder.

Het kantoor stond in verbinding met de particuliere werkkamer van Bonati, waarvan het gescheiden was door een tusschenvertrek, en rookkamer, die vroeger ook wel als wachtkamer werd gebruikt — toen de zaken nog uitstekend gingen, bedacht Bonati, met bitterheid in het hart, als hij overwoog, dat die wachtkamer niet meer aan haar doel beantwoordde, omdat er niemand meer behoefde te wachten.

Hij knikte Munroe toe, liet een soort geknor

hooren, dat bestemd was als groet aan de klerken, en zei :

— Daar ben ik weer, Munroe. Gaat hier wat om ?

— Het spijt mij, mijnheer Bonati, maar het tegendeel is waar. Die zaak met Broun is afgesprongen, en Goldheim & Co. van New York hebben die groote bestelling herroepen. Ik heb ook nog niets naders gehoord van Lady Drummond, die van plan was, ons die partij Russische diamanten af te koopen.

— Nu, ik kom met niet veel betere berichten terug, zeide Bonati. Hij stond midden in het kantoor, de vuisten gebald, en het hoofd gebogen. En toen ging hij plotseling, zonder nog een woord te zeggen door de zijdeur de rookkamer binnen, en hij wilde zijn eigen werkkamer binnen gaan, toen de stem van Munroe en diens voetstap hem nog even deed stilstaan.

— Wat wilde je ? vroeg hij kortaf.

— Mijnheer Bonati, U moet mij niet onbescheiden vinden, maar ik ben hier nu vijf jaren, ik weet hoe het met de zaken staat, en ik ben zoo vrij, U aan te raden, eenige bezuinigingen aan te brengen. Het is op het oogenblik zoo stil dat er heel gemakkelijk een paar klerken gemist kunnen worden, en dan is er nog werk teveel voor de overigen.

Bonati scheen een oogenblik na te denken, en zei toen knorrig :

— Ik zal aanstonds wel een beslissing nemen. Als het moet, stuur ze dan weg, die overcomplete zijn.

Hij trad binnen, en sloot de deur.

Munroe keek een oogenblik naar die dichte deur, hoofdschuddend en mompelde voor zich heen :

— Hij zal het nooit kunnen dragen. Hij is er de man niet naar, om zich te bekrimpen. De hemel mag weten waarop dat uit zal loopen.

En met loomschreden ging hij weer naar zijn kantoor terug, en vond daar de klerken pratende — te werken viel er toch niets.

Bonati kon ongeveer een kwartier in zijn werkkamer gezeten hebben, zonder iets uit te richten, en strak naar buiten kijkend, door het breede, hooge venster, dat zich tegenover zijn schrijfbureau bevond, toen er op de deur naar de gang werd geklopt, en de oude Hopkins binnentrad met de boodschap, dat er een bezoeker was die mijnheer Bonati dringend wenschte te spreken.

— Waarom komt die man niet door het kantoor ? vroeg Bonati ongeduldig.

— Dat wilde hij niet, mijnheer.

- Is het een van mijn vrienden ?
- Ik heb hem nog nooit gezien, mijnheer.
- Hij komt toch voor zaken ?
- Voor een dringende zaak, mijnheer.
- Hoe ziet hij er uit ?

De oude knecht scheen een oogenblik te aarzelen, en antwoordde toen :

— Heel goed gekleed, mijnheer, heel netjes — maar — hoe zal ik zeggen — een beetje al te elegant !

— Nu, laat die man dan maar binnen. Heeft hij zijn naam genoemd ?

— Ik vroeg er naar, mijnheer, en hij zeide dat die er niets op aankwam, want het ging om de zaak, en niet om de persoon !

Bonati haalde de schouders op, en zeide nog eens :

— Laat hem dan maar binnen komen !

Terwijl de bediende zich omdraaide om den bezoeker binnen te laten glimlachte Bonati wrang, als hij dacht aan eenige jaren geleden, toen de bezoekers soms urenlang geduldig in de vestibule moesten wachten, totdat het den invloedrijken en machtigen diamanthandelaar zou behagen, hen te ontvangen.

Hij was al zoo ver dat hij een onbekenden bezoeker liet binnen komen, onmiddellijk, alleen maar in de hoop dat er een voordeelige zaak met den man was te doen !

Met een machinaal gebaar zette hij het kistje fijne sigaren al gereed op de schrijftafel.

Een oogenblik daarna liet Hopkins een man van een jaar of dertig binnen, eerder klein dan groot, en gekleed met die valsche elegance, eigen aan lieden, die tot de volksklasse behooren, plotseling geld in handen hebben gekregen, en zich willen voordoen als heeren.

Zijn lage schoenen waren wat al te geel, zijn splinternieuwe das was wat al te blauw, zijn handschoenen zaten een beetje te krap en het keurig gesneden pak had wel wat al te groote ruiten.

In de nieuwe das stak een parel van onwaarschijnlijke grootte, die waarschijnlijk niet echt was, en hij droeg twee zegelringen, aan iedere hand een !

Voorts had hij een wandelstokje bij zich met een gouden knop en onder den arm droeg hij een gloednieuwe aktentasch van krokodillenleder.

Het gelaat was olijkleurig en gladgeschoren, op een zeer klein, kort snorretje na. De bezoeker scheen zich gemakkelijk te bewegen, en ieder van zijn gebaren was snel, en juist afgemeten,

als van iemand, die veel aan sport doet.

Met den knop van de deur nog in de hand richtte hij zijn kleine, scherpe, zwarte oogen een oogenblikje op het gelaat van Joseph Bonati, en toen deed hij de deur dicht, kwam binnen, ging kalm zitten op den stoel die hem zwiingend was aangewezen, en legde zijn bolhoedje en zijn wandelstok naast zich op den vloer neer.

Nadat Bonati zijn bezoeker een oogenblik had opgenomen vroeg hij nogal ongeduldig :

— Wel mijnheer wat verschaft mij de eer van Uw bezoek, en hoe is Uw naam ?

— U kunt mij David Canteloupe noemen, als U dat wilt. Dat is mijn bijnaam ! antwoordde de bezoeker glimlachend, zoodat al zijn sterke, buitengewoon witte tanden te zien kwamen. Maar voor wij verder gaan, mijnheer — is U er volkomen zeker van dat men ons hier niet kan besluisteren ?

— Als er niet geschreeuwd wordt, mijnheer, kan niemand ons hier verstaan, antwoordde de juweelenhandelaar, een weinig verwonderd.

— Des te beter ! Want dat zou om velerlei redenen niet wenschelijk zijn. En wat dat betreft, werd ik ook liever zoo weinig mogeijk gezien — vandaar dat ik er den voorkeur aan gaf, door dien ouden paai rechtstreeks naar Uw werkkamer te worden gebracht, in plaats van het kantoor door te gaan.

— En mag men weten, mijnheer, welke daarbij Uw beweegredenen zijn geweest ?

— Die zult U aanstonds wel te hooren krijgen, mijn waarde heer, antwoordde David Canteloupe achterover leunend in zijn stoel, als iemand die zich volkomen op zijn gemak gevoelt.

— Dan ben ik benieuwd naar de redenen van Uw bezoek, mijnheer.

— Ik zal dadelijk aan Uw nieuwsgierigheid voldoen. Een zeer kleine inleiding is daarbij noodzakelijk, vrees ik. U moet weten dat ik steeds bijzonder veel belang heb gesteld in alles wat verband houdt met juweelen, mijnheer Bonati. Ik mag wel zeggen dat ik er een groot liefhebber van ben — ha ha ! Het kon dus niet voor mij verborgen blijven, dat de handel in ruw en geslepen op dit oogenblik al zeer zwak is. Ik laat in het midden, wat daarvan de oorzaken zijn. Laten wij aannemen, dat in de eerste plaats de noodlottige krach in Wall-Street daarvan de oorzaak zijn. De malaise heeft zich als een olievlek over de geheele wereld met groote snelheid uitgespreid. Men koopt nog hoogstens juweelen bij wijze van

zekerheid, van geldbelegging, en men tracht ze goedkoop mogelijk te koopen. Nu is het feit, mijnheer Bonati, dat vooral Uw zaken miserabel gaan....

Het vleezige gezicht werd bloedrood en de stem van Bonati klonk schor, toen hij woedend fluisterde :

— Is U hier gekomen, mijnheer, om mij dat te vertellen —

— O neen ! U zou mij onrecht doen, als U mij voor een praatjesmaker ging aanzien. Maar ik moest het feit constateeren, om U het motief van mijn bezoek des te duidelijker te maken. Uw zaak met Broun is afgesprongen en Goldheim en Co. hebben hun bestelling terug genomen, om maar een paar belangrijke feiten van de laatste dagen te noemen. Neen, vraag mij niet hoe ik dat weet. Dat doet er immers niets toe. Het is mijn belang om al die dingen te weten. U spreekt het toch niet tegen, mijnheer Bonati, dat de zaken zeer slecht gaan ?

— Ik zou evengoed kunnen tegenspreken, mijnheer, dat de zon in het Oosten opgaat ! antwoordde Bonati norsch. Het is overal zoo.

— Maar vooral hier, in dit huis, ging David Canteloupe doodkalm voort. U staat er zeer slecht voor, mijn waarde heer. U moet dezer dagen eenige wissels voldoen, en U vraagt U zelf af, waar het noodige geld vandaan moet komen. U heeft een dochter die heel wat geld aan kan. Een zeer dure huishouding...

— U kunt over alles praten wat U wilt, mijnheer, maar ik verbied U op dien toon over mijn dochter te praten. Kom tot Uw zaken, wat ik U verzoeken mag.

— Aanstonds. Laten wij niets overhaasten. Ik houd van systematisch werk. U is zooeven uit Dublin, Edinburgh en Manchester terug gekomen, en betrouwbare vrienden die ik daar heb, seinden mij, dat U daar geen zaken hoegenaamd heeft gedaan. U houdt zelf heel veel van weelde, goed eten, paarden, en nog enkele andere zaken, die ik niet nader zal noemen, en U wilt dat tot iederen prijs vasthouden. Heb ik het wel — tot iederen prijs ?

Bonati gaf niet dadelijk antwoord, maar nam zijn bezoeker met de grootste aandacht op. Het was alsof hij zijn innerlijkste gedachten poogde te lezen.

Na eenige oogenblikken zeide hij :

— Ik ben nieuwsgierig, waar dit alles op zal uitdraaien, mijnheer. Wees zoo goed en ga voort.

— Ik maak van Uw uitnoodiging gebruik. U heeft al over verschillende manieren nage-

dacht, Mijnheer Bonati, om aan geld te komen. Het verkoopen van juweelen haalt op het oogenblik niets uit. Er zitten vijf man op Uw kantoor, en een zou het werk gemakkelijk afkunnen. En het ziet er niet naar uit, alsof die toestand binnenkort zal veranderen. Juweliers en handelaars in ruwe en geslepen diamanten gaan bij dozijnen op de flesch. U voorziet hetzelfde, en U zoudt wel het onmogelijke willen beproeven, het hoofd boven water te houden. Uw voorraad juweelen is op dit oogenblik zeer klein. Zijn mijn inlichtingen juist, dan heeft U voor hoogstens twaalf honderd pond Sterling geslepen diamant in de brandkast liggen, die daar in den hoek staat. Overigens een uitmuntend meubel — de nieuwe Chatwood, voorzien van de modernste verbeteringen.

— Nu zou ik toch voor den drommel wel willen weten.... begon Bonati woedend, is U een helderziende, mijnheer ?

— In zekeren zin ben ik dat ! Maar het is alles de vrucht van ijverig onderzoek. Zoo weet ik bij voorbeeld, mijnheer Bonati, dat U sedert twee jaren, dat is dus nog in den tijd, toen de zaken uitmuntend liepen, tegen inbraak en diefstal verzekerd zijt voor een bedrag van honderd vijftig duizendpond Sterling, geen peuleschilletje !

De verzekeringsmaatschappij is de „Continental Insurance". Morgen komt de inspecteur van die Maatschappij hierom zich te overtuigen van den voorraad in Uw brandkast, zooals hij iedere maand pleegt te doen. Hij zal er niet veel in vinden, de goede man.

Bonati was spierwit geworden, en staarde, na een onwillekeurigen blik naar de deur zijn bezoeker doordringend aan. Hij trok zijn stoel wat dichtër naar hem toe, en vroeg zacht :

— Wie is U, mijnheer ? Wat beteekent dit ?

De bezoeker wierp den juweelenhandelaar een eigenaardigen blik toe, en gaf ten antwoord :

— Ik zei U reeds dat U mij maar bij mijn bijnaam moet noemen. De politie weet heel nauwkeurig mijn waren naam. Ik breng des nachts bezoeken aan huizen waar ik wel voorziene brandkasten vermoed.

— Een inbreker ! hijgde mijnheer Bonati.

— Zoo is geloof ik de naam ! zeide Canteloupe ijskoud. En ik kom U een voorstel doen, mijn waarde heer. Laat ik echter beginnen met te zeggen, dat ik op het oogenblik quitte ben met de politie. Twee maanden geleden keerde ik juist weer naar de Maatschappij terug, na

er tot mijn leedwezen drie jaren buitengesloten te zijn geweest. U ziet verwonderd naar mijn uiterlijk, maar ik wil U in vertrouwen wel mededeelen dat die drie jaren afzondering het gevolg waren van een van de nachtelijke bezoeken waarvan ik zoeven sprak, en dat mij een klein fortuintje opleverde. Ik had het goed verborgen, en van dat zuinige beheer pluk ik nu de vruchten! Ik houd van goede kleederen, en ik mag zeggen dat ik een goeden kleermaker heb. En nu mijn voorstel. U laat mij er niet uitwerpen, zie ik?

Inderdaad zat Bonati onbeweeglijk te luisteren, een weinig in elkaar gedoken. Zooals hij daar zat, geleek hij op een monsterachtig groote pad aan den oever van een plas, loerend op vliegjes.

Hij zei met moeite:

— Wat heeft U te zeggen.

— U is verzekerd voor een zeer groot bedrag. Wordt er bij U ingebroken, dan betaalt de Continental U een zeer groot bedrag uit, tot

een maximum van honderdvijftig duizend pond, en in overeenstemming met wat er gestolen is. Nu zit daar voor het oogenblik maar een bedroefd beetje in die kast daar. Maar veronderstel nu eens, dat er voor een zeer groote waarde juweelen geborgen was?

— Die heb ik niet! zeide Bonati norsch en ongeduldig.

— U niet — maar ik heb ze! Voor een waarde van ruim honderd duizend pond!

— Echte? hijgde de juweelenhandelaar.

— Maar mijnheer Bonati, hoe heb ik het nu? Geloof U dat er hier een gek tegenover U zit? Nagemaakte natuurlijk! Maar wat doet dat er toe? De hoofdzaak is dat de inspecteur morgen voor een kapitaal aan diamanten in de kast vindt. Denzelfden nacht kom ik bij U inbreken. Een week later toucheert U de verzekeringssom — en wij deelen de opbrengst! Wat zegt U van dat plannetje? Is het niet grandioos?

Weet U, dat de etiketten der DUBEC verpakking
recht geven op Kunstkleurenfoto's van Filmsterren in fraaie lijst?
Vraagt Uw winkelier of den fabrikant de voorwaarden

HOOFDSTUK II.

MIJNHEER BONATI STEM TOE.

Zeker wel vijf minuten bleef Bonati in de zelfde houding zitten.

Over zijn dik, breed gezicht liepen korte rillingen. Zijn oogen hadden een glazige uitdrukking. Niemand kan zeggen wat er in zijn geest omging, gedurende dien korten tijd. Misschien dacht hij aan zijn dochter, aan het eenige schepsel dat hij op aarde werkelijk lief had, aan zijn eigen behoefte om in weelde te leven, aan het voor de deur staande failliet, wellicht ook aan de vreeselijke gevaren die de daad na zich kon slepen.

Nu richtte hij langzaam het hoofd op, en vroeg toonloos :

— Hoe is U er eigenlijk toe gekomen, mijnheer Canteloupe, om juist mij zulk een voorstel te doen ?

— Wel, omdat ik een menschenkenner ben, heel eenvoudig, mijnheer Bonati ! Geloof toch niet dat het inbreken een zoo eenvoudige zaak is, als men wel eens voorgeeft ! Integendeel, er komen velerlei wetenschappen en kundigheden bij te pas. Denkt gij soms, dat ik niet eerst een studie van U heb gemaakt, van Uw levenswijze, van Uw maatschappelijke positie, ja zelfs van uw vrienden ? Ik weet welk merk auto Uw dochter rijdt — het is een peperduur merk — ik weet hoeveel Uw renpaarden kosten, of liever gezegd gekost hebben, want gij hebt het laatste juist drie maanden geleden weg gedaan, ik ken zelfs een groot deel van Uw inborst, en daarom geloofde ik het er op te kunnen wagen. De zaak is overigens tamelijk eenvoudig, en ik kan niet inzien, dat zij gevaren kan opleveren.

— Gelooft gij ? En als de inspecteur bemerkt, dat de juweelen valsch zijn ?

— Als hij dat doet, dan neem ik op mij, het heele vrachtje in te slikken, al zou ik er in stikken ! zeide Canteloupe met denzelfden vreemden glimlach. Dan is hij knapper dan waarvoor ik een inspecteur van een levensverzekering houd. Het is zeer dure namaak, mijn waarde heer, die ik U denk te bezorgen.

— En zou ik die kast moeten laten openstaan voor U ? vroeg Bonati schor, zijn doodsbleek

gezicht nu vlak bij dat van den inbreker in zijn fijne kleederen.

— Dat zou natuurlijk de geheele zaak bederven ! Geen sprake van ! Zij moet wel degelijk geforceerd worden. En ik kan U wel zeggen dat ik aan drie uren ruimschoots voldoende heb. Ik ken die Chatwoods. Zien er verbazend grimmig en solide uit — maar ik weet wel waar ik ze moet kittelen ! Laat dat maar aan mij over. Ik vraag alleen maar, niet te worden lastig gevallen.

Het was duidelijk dat Bonati nog altijd een hevigen strijd in zijn binnenste voerde.

Na eenige oogenblikken vroeg hij :

— Wie waarborgt mij, dat je mij naderhand niet verraden zult ?

— Aan mijn woord zult U zich wel niets gelegen laten liggen, antwoordde Canteloupe sarcastisch. Ik zeg dus liever dat mijn eigen belang U dat waarborgt. Want niet waar, als ik ons kleine afspraakje wereldkundig maak, dan verraadt U mij op Uw beurt, en dan draai ik er voor minstens acht jaren in — en ik ben niet meer op een leeftijd om dat ongestraft te kunnen verdragen.

— Je sprak van de helft, als ik mij niet vergis. Weet je wel dat dat een geweldig hoog bedrag is ?

— Misschien wel. Het zal er van afhangen, hoeveel Continental U zal uit betalen. Maar bedenk dat ik groote gevaren loop, grooter dan gij zelf, want ik kan onder het werk door een agent gesnapt worden, en dan zou ik er bij zijn ! Vergeet ook niet, dat de opbrengst voor U zuivere winst is ! Gij hebt er niets anders voor te doen, dan mij rustig mijn gang te laten gaan, en te zorgen dat die oude grijskop, die mij heeft aangediend, mij niet in den weg loopt. Ik weet dat U nog een bediende heeft, maar die slaapt op den zolder, evenals het kamermeisje. De chauffeur woont boven de garage. U ziet dat ik goed op de hoogte ben. Hoe is het, worden wij het eens ?

Bonati scheen nog te aarzelen, en de sluwe Canteloupe ging voort, de asch van de sigaar tippend die hij uit het kistje had genomen en

had aangestoken :

— Bedenk wel wat de naaste toekomst U zal brengen. Gij zult om te beginnen niet eens aan Uw geldelijke verplichtingen kunnen voldoen, en zoodra dat gemerkt wordt zullen ook de andere schuldeischers als gieren op U toevliegen! Uw dochter zal juffrouw van gezelschap kunnen worden, of iets van dien aard, terwijl U met de helf van honderd vijftig duizend pond heel wat kunt doen! Over eenige jaren zullen de zaken wel weer beter gaan, en tot zoolang kunt U het gemakkelijk uitzingen!

Het is mogelijk dat al die drogredenen Bonati nog niet zouden hebben doen besluiten — maar wat de slimme schelm zeide van zijn dochter deed hem toeslaan.

Want de waarheid gebiedt te verklaren, dat er niet bijzonder veel goeds was aan mijnheer Joseph Bonati. Maar als vader was hij zeker onovertroffen, want hij had zijn dochter, zijn eenig kind, wier moeder omstreeks zes jaren geleden gestorven was, liever dan zich zelf, en dat wilde heel wat zeggen. Eén ding begreep hij niet van Dorrit en dat was dat zij niet, zooals hij zelf, haakte naar rijkdom en weelde, en zich gemakkelijk scheen te kunnen schikken in een eenvoudige levenswijze. Maar dat wilde hij niet — zijn kind moest een koningin zijn onder hare soortgenooten.

Hij dacht nog een kort oogenblik na en vroeg op gedempten toon :

— Moet ik bij het werkje tegenwoordig zijn ?

— Ook dat zou niet verstandig zijn! U vertrouwt mij toch wel, hoop ik? Als ik gesnapt word, wat niet te verwachten is, zou het een vreemden indruk maken, als de eigenaar van de brandkast rustig stond toe te kijken, gelooft gij dat ook niet?

Bonati vestigde nogmaals zijn doordringende oogen op den inbreker, die dezen blik zeer kalm doorstond, en zeide toen vastberaden, ofschoon zijn stem even trilde :

— Ik stem toe. Ik kan niet anders. Je had zoeven gelijk — ik sta aan den rand van den afgrond. Hoe je dat zoo hebt weten te ontdekken, dat weet ik niet, dat begrijp ik niet, maar het doet er ook niet toe. Morgen zal het dus zijn. Waar kan ik je vinden, als er soms iets gebeurt, of de inspecteur zou zijn bezoek een dag uitstellen?

Canteloupe wierp den juwelier een sluwen blik toe, en zei, zachtjes lachend :

— Waar ik woon zal ik maar liever niet zeggen. Men kan nooit weten. Maar als U een boodschap voor mij heeft, dan zal mij die

stellig bereiken, als U ze afgeeft aan Mike Drebble, dat is de waard van een wijnhuis in Tower-Street, vlak bij de rivier. Er hangt een gouden anker uit. De man is volkomen betrouwbaar. Een andere zaak is, of het wel verstandig van U zal zijn, U daar in de buurt te vertoonen. Denk er om, dat een verzekeringsmaatschappij wantrouwend is. En daarenboven — hoe minder personen iets van de zaak af weten, hoe beter.

— Je hebt gelijk, en ik zal er ook slechts in het uiterste geval toe overgaan. Ik kan een kruier sturen of een boodschappenjongen. En nu — wanneer breng je den namaak?

In plaats van te antwoorden raapte Canteloupe kalm de aktentasch van den grond, opende het nikkelen slot met een heel klein sleuteltje, stak zijn hand in de tasch, en haalde een aantal sieraden te voorschijn, die Bonati verstomd deden zitten, zoo uitstekend waren zij nageemaakt.

Hij als vakman, en nu hij gewaarschuwd was, bespeurde wel de valsheid, maar het was ondenkbaar dat een inspecteur van een verzekeringsmaatschappij, die het nogal druk had, zou bemerken, dat die kostelijke steenen, die fraai gezette diamanten, die glanzende paarlen tezamen geen honderd pond waard waren.

Terwijl Bonati er met groote oogen naar keek, en de steenen betastte, zeide de inbreker, altijd even zakelijk en rustig :

— Nu zal het misschien aan te raden zijn, mijn waarde heer, dat fraais in bijzijn van getuigen in de kast te sluiten. U heeft een boekhouder, een jongen snuiter, die een goed oogje heeft op Uw dochter — o, wist U dat niet? Merkwaardig, hoe blind vaders soms zijn! Overigens — ik ken er meer, die haar drommels mooi vinden, en wel eens een kansje zouden willen wagen.

Het gelaat van den juwelier nam een dreigende uitdrukking aan, toen hij op Canteloupe toetrad, en hem toesiste :

— Ik waarschuw, schurk, en nu voor de laatste maal, om niet op die manier over mijn dochter te spreken. En wat je zegt van mijn boekhouder, is onzin.

— Destebeter! zeide Canteloupe op zijn vlakken toon. Roep dat knulletje dan binnen, zoodra ik weg ben, zeg dat een bezoeker je die dingen in commissie heeft gegeven, en laat ze hem desnoods zelf wegsluiten. O pardon.... deze laatste uitroep was hem ontsnapt, omdat eensklaps de gangdeur was opengegaan, en Dorrit op den drempel verscheen. Zij was

gekleed om uit te gaan, en bleef een oogenblik weifelend staan bij het zien van den onverwachten bezoeker. Toen dwaalden haar mooie oogen een kort oogenblik over de juweelen, die op de schrijftafel van haar vader lagen. Bonati had haastig een vel papier over de kostbaarheden willen werpen, maar hij was te laat. Zijn verwarring ontging haar echter, en zij zeide, een stap in de kamer komend :

— Neem mij niet kwalijk als ik stoor, vader, maar ik wist niet dat je bezoek had. Ik ga even naar Nelly Shirling, ze is ziek, het arme poesje. Misschien kom ik niet lunchen. Dat wilde ik je maar even zeggen.

Zij knikte haar vader vriendelijk toe, boog heel even het hoofd voor den bezoeker, en verliet de kamer, met een onaangenaam gevoel, want zij had den blik gezien, dien de bezoeker haar door zijn half dichtgeknepen oogen had toegeworpen, en die haar tamelijk onbeschaamd was voorgekomen.

Gelukkig maar dat paps niets had gezien ! Die maakte zich dadelijk zoo kwaad, als een heer haar wat aandachtig opnam — en deze bezoeker was niet eens een heer, en droeg zijn dure kleeren als een soort van vermomming ! Paps kwam toch dikwijls met onaangename lieden in aanraking — maar dat bracht zijn beroep nu eenmaal mee ! En met die wijsgeerige opmerking wierp zij de herinnering aan den brutalen vreemdeling en zijn onderzoekende, glinsterende oogjes ver van zich af, stapte in haar prachtige wagen, en reed weg, naar haar zieke vriendin Nelly.

— Een deksels mooie meid ! bromde Canteloupe half binnensmonds, en nog altijd naar de dichte deur kijkend.

Bonati hoorde het niet, of deed alsof hij het niet hoorde — binnen enkele minuten was hij een lafaard geworden, en dat alleen als gevolg van zijn misdadige voornemens, en zeide kortaf :

— Ik zou nu maar verdwijnen. U hoort van me, zoodra alles achter den rug is. Anstonds zal ik Munroe binnen roepen, die later zal kunnen getuigen. Ga maar langs denzelfden weg weer heen — ze behoeven je in het kantoor niet te zien.

— Dat zou ik ook denken ! zeide Canteloupe grinnikend, terwijl hij opstond, de tasch weer sloot die nu geheel ledig scheen, en zijn hoed en duren wandelstok van den vloer nam.

Hij was al bij de deur, voor hij weer sprak. Hij zei op rustigen toon :

— De helft van wat de Maatschappij uitkeert ! Adieu, Bonati, en tot ziens — tot

overmorgen, naar ik hoop ! En draag zorg dat ik bij het werk niet gestoord wordt, dat is alles wat ik je vraag !

Toen verdween hij, en de deur ging zoo zacht dicht, dat Bonati er niets van hoorde. Evenmin vernam hij de voetstappen van den vertrekkenden inbreker.

Hij bleef langen tijd stil zitten, met het hoofd in de hand gesteund, en de blikken gevestigd op de juweelen.

Toen nam hij met trage gebaren een paar cartonnen doosjes uit een lade, en deed er de sieraden in. Toen mompelde hij voor zich heen :

— De kerel spreekt me al met jij en jouw aan ! Ik ben zijn kornuit, zijn medeplichtige, dat is waar ! Maar ik zie geen uitweg — ik zie er geen !

Hij drukte op een elektrische schelknop, en een oogenblik daarna trad Ralph Munroe de werkkamer van zijn patroon binnen. Bonati nam hem een oogenblik zwijgend op. En dat niet zeer vriendelijk. Wat die schelm van een Canteloupe zooeven gezegd had klonk er nog altijd in hem na. Stel je voor dat het waar was, dat die jongen met zijn salaris van tien pond Sterling in de week het werkelijk gewaagd zou hebben, zijn oogen op te heffen tot zijn mooie Dorrit, die eigenlijk nog te goed was voor een Hertog !

Hij zei kortaf en tamelijk norsch :

— Ik heb zooeven bezoek gehad van een man, die mij deze dingen in commissie heeft gegeven, Munroe. Neem je bloknoot, en maak er een lijstje van. En sluit ze dan weg. Ik hoop dat ik er gauw een kooper voor zal vinden.

— De naam van den eigenaar ? vroeg Munroe op zakelijken toon, terwijl hij zijn bloknoot en vulpen uit zijn zak haalde.

— Charles Clifton, antwoordde Bonati op goed geluk, en den eersten den besten naam noemende, die hem inviel.

Toen opende hij een van de doosjes, nam er een snoer paarlen uit, en begon :

— Een paarlen halssnoer, bestaande uit twintig groote, en dertig kleine paarlen, voorzien van een gouden steekslot, geschatte waarde vierduizend pond....”

Zijn stem klonk eentonig. Als werktuigelijk somde hij alles op. Na de paarlen volgden de juweelen. Er waren eenige ringen bij, die omschreven werden.

Terwijl hij alles noteerde, wierp Munroe nu en dan een blik op de glinsterende sieraden, die weer in de doosjes gedaan werden, naar mate hij ze op zijn lijstje schreef.

Toen het laatste doosje weer gesloten was, beval Bonati :

— Maak er een paar doorslagen van, en laat het lijstje overtikken. Sluit eerst die dingen in de kast weg.

Hij had zijn sleutelbos te voorschijn gehaald, en wierp hem achteloos aan Munroe toe.

Deze ging op de zware kast toe, een fraai, modern meubel, verzette de cijferschijf, stak den sleutel in het slot, en trok de deur open.

Een voor een plaatste hij de doosjes met de kostbaarheden op een van de stalen planken.

Hij was hier juist mee bezig, toen de deur naar de gang weer open vloog, en Dorrit binnen trad. Zij zag Munroe niet aanstonds, die half door de openstaande brandkastdeur verborgen was, en zei, met een bleek gezichtje :

— Nelly is heel erg, vader. Ik mocht nu volstrekt niet bij haar, op last van den dokter, en daarom ben ik zoo gauw terug. Morgen wordt ze geopereerd en dan duurt het nog wel drie of vier dagen, voor ik even met haar mag praten. Het is zoo vreeselijk... o, neem mij niet kwalijk, mijnheer Munroe, ik had U niet gezien.

Ralph was juist weer te voorschijn getreden, en nam het laatste doosje van de schrijftafel.

De jonge lieden keken elkander aan. Op beider gelaat verscheen een blos. Ralph draaide het doosje om en om in zijn handen, blijkbaar zeer verlegen, totdat het uit zijn handen en open op den grond viel.

Bonati liet een uitroep van woede en ongeduld hooren. Maar gelukkig waren het slechts eenige losse diamanten, die nu over den vloer waren gerold.

— Ik zal U even helpen, mijnheer Ralph ! zeide Dorrit, en gedienschtig knielde zij, en hielp hem bij het zoeken, en zij kon er toch onmogelijk iets aan doen, dat nu en dan haar tastende hand en de zoekende hand van Ralph elkander aanraakten !

De vluchtelingen, twaalf in getal, waren tamelijk spoedig achterhaald, en weer in hun cartonnen gevangenis gestopt.

Ralph Munroe had een vuurroode kleur toen hij opstond, en het doosje zwijgend in de kast ging doen, die hij vervolgens sloot. Hij wierp de cijfercombinatie weer in de war, en bracht den sleutelbos weer aan Bonati terug, die hem zwijgend en met gefronste wenkbrauwen opnam.

— Heeft U mij nog nodig, mijnheer Bonati, vroeg de jonge boekhouder.

— Neen, antwoordde deze kortaf.

Ralph boog voor het jonge meisje, en trok zich terug naar het kantoor aan de voorzijde van het huis.

Bonati tikte een tijdje ongeduldig met het einde van zijn potlood op het blad van zijn schrijftafel, en vroeg toen eensklaps :

— Wat denk jij van dien Munroe, Dorrit ?

— Wat ik van hem denk, vader ? vroeg het meisje in verwarring. Wel, ik vind hem een heel aardigen en fatsoenlijken jongen. Waarom vraagt U dat ?

— Omdat mij iets ter oore is gekomen, dat mij niet erg aanstaat, en omdat ik daareven een paar dingen heb gezien, die mij nog veel minder bevallen ! Ik wil niet te diep op de zaak ingaan, maar je moet wel begrijpen, dat er een afgrond staat tusschen den boekhouder Ralph Munroe en de dochter van den diamant-handelaar Bonati ! Begrijp je mijn bedoeling ?

Het meisje wierp hem een verwijtenden blik toe, ging langzaam naar de deur, greep de knop, en toen pas zeide zij, als een pruilend kind :

— U is een heel slechte, heel onnatuurlijke vader. U heeft Uw dochttertje diep verdriet aangedaan. Ik houd niet meer van U, als U zulke dingen zegt. En dat wij elkaar goed zullen begrijpen : Ik geef geen steek om rijkdom !

En na deze verschrikkelijke woorden te hebben gesproken, wipte zij vlug de kamer uit, en liet Bonati in een toestand van verbijstering en ontsteltenis achter, die hem wel vijf lange minuten als een beeld achter zijn schrijftafel gevangen hield.

Aan dien toestand werd een einde gemaakt, toen de oude Hopkins kwam zeggen :

— Daar is mijnheer Hatterman, mijnheer !

— Wie is dat ? vroeg Bonati ongeduldig :

— De inspecteur van de Continental, mijnheer !

— Ik heb dien naam nooit gehoord ! De inspecteur heet anders. En waarom komt hij een dag te vroeg ?

Hopkins trok met zijn schouders, en antwoordde :

— Dat weet ik niet, mijnheer. Maar het is de inspecteur. Hij heeft mij zijn kaart getoond.

— Maar wat drommel, waarom komt hij een dag te vroeg ? Enfin, laat hem dan maar binnen komen.

En in zich zelf voegde hij er bij :

— Wat doet het er ook toe — de rommel is nu toch al in de brandkast !

Hij poogde bedaard te zijn, maar toch gevoelde hij zich zeer verward, beklemd en on-

zeker van zich zelf, toen Hopkins den bezoeker binnen liet, een rijzig man, met wit haar, een goed gesneden, wit baardje, dat hem een weinig op een Franschman deed gelijken, en heldere, grijze oogen.

Hij was goed gekleed, en droeg een bril in gouden montuur, een ouderwetsch exemplaar met ovale glazen. Hij droeg een tasch van geel leder onder den arm, en begon aanstonds zakelijk :

— Ik ben inspecteur van de Continental, mijnheer Bonati. Man naam is William Hatterman. Ik kom, wanneer het U tenminste gelegen komt, even den staät van Uw voorraad opnemen. Hier is mijn aanstelling. Collega Grey is verhinderd.

— Maar waarom komt U een dag te vroeg ? De inspecteur pleegt altijd op den tweeden van iederen maand te komen. Voor zoover ik kan nagaan, is het vandaag pas de eerste.

— Dat feit is mij ook niet ontgaan, mijnheer Bonati, antwoordde Hatterman met een fijn glimlachje. Morgen echter moet ik de stad uit. Ik beloof U dat ik U niet lang zal ophouden.

Bonati haalde de schouders op, nam zijn sleutels weer, stond op, en ging de brandkast openen. Hij zorgde daarbij, dat de bezoeker hem niet op de vingers kon zien. Hoe minder personen de combinatie kenden, hoe beter ! Hij trok tenslotte de zware deur open, en zei kortaf :

— Gaat uw gang !

Daarop nam hij weer in zijn schrijfstool plaats, en deed alsof hij zich verder niet bekommerde om wat de inspecteur deed, maar in werkelijkheid klopte zijn hart luid en voelde hij kleine, prikkelende zweetdruppeltjes op zijn slapen. Het zou nu erop of eronder moeten gaan. Grey was een sukkel geweest — maar wie zeide hem dat deze Hatterman geen verstand

had van juweelen ?

De inspecteur was intusschen reeds op de kast toegetreden, telde vlug en handig een pakje bankbiljetten, overtuigde zich van den inhoud van een blikken kistje, dat goudgeld en wat kleine diamantjes bevatte, en opende toen een voor een de cartonnen doosjes.

Bonati voelde zijn hart een oogenblik stil staan, toen de scherpe grijze oogen het paarlen halssnoer bekeken, en de schitterende diamanten bewonderden.

Het leek wel alsof de minuten voorbijkropen, en tot uren werden.

Hij ondervond een zalig gevoel van opluchting toen Hatterman het laatste doosje weer in de kast schoof, de deur dicht drukte, en met een veel beteekenden glimlach zei :

— Ik zie tot mijn blijdschap dat de zaken weer goed gaan, mijnheer Bonati. U heeft daar voor een fortuin in Uw kast liggen ! Ik houd U niet langer op. Uw premie moet vandaag betaald worden, en de kaslooper zal aanstonds wel komen. Adieu, mijnheer Bonati — ik geloof dat U het zeer druk heeft ! U heeft toch zeker een lijstje van die voorwerpen ?

— Natuurlijk ! grónde Bonati

— Ik taxeer de waarde op niet veel minder dan tachtig duizend pond ! Ben ik er ver naast ?

— Zooveel zal het wel zijn ! gaf Bonati toe. Adieu, mijnheer Hatterman !

— Tot ziens, mijnheer Bonati.

En de inspecteur ging heen. Maar toen hij een straat verder was, stond hij stil, voor de uitstalling van een boekhandelaar, en mompelde voor zich heen, zonder iets van de boeken te zien :

— Wat heeft dat voor den drommel te beteekenen ? Waarom bewaart Bonati voor een paar honderd pond valsche juweelen in zijn brandkast ?

DUBEC RECLAME

Thans worden uitgereikt: Mary Pickford, Betty Balfour, Claire Windsor en Constance Talmadge

Andere volgen

HOOFDSTUK III.

DE INBRAAK.

Het was in den nacht van dienzelfden dag zeer donker. En zoo had het dan ook een zeer scherp oog moeten zijn, dat, omstreeks half een in den nacht, een gedaante had kunnen ontwaren, die zich scheen los te maken van den muur van een oud fabrieksgebouw, dat in een zijstraat van Exceter Road gelegen was.

Die gedaante was met een paar sprongen de dwarsstraat over, en werd opnieuw opgeslokt door de duisternis.

Een paar seconden later dook zij weer op, verscheen voor een enkelen tel in het licht van een straatlantaarn, en de vrienden van den man zouden hem hebben kunnen herkennen als David Canteloupe, de brutale, sluwe inbreker.

Hij stond een oogenblik aandachtig te luisteren, en bemoeide zich toen met het slot van een laag tuindeurtje in den muur, die een binnenplaats scheen te omgeven.

Het moest wel een heel eenvoudig slot zijn, of Canteloupe moest een meester zijn in zijn vak, want hij had het binnen een minuut geopend, en het oude deurtje ging piepend open.

Een oogenblik stond Canteloupe verschrikt stil, maar toen hij niets verdachts hoorde, betrad hij de binnenplaats, en sloot het deurtje weer achter zich.

Hij had zeker al een studie gemaakt van de omgeving, want ofschoon zelfs een kat ternauwernood iets had kunnen onderscheiden, stak hij vlug de binnenplaats over, ging onder een soort laag poortgewelf door, en kwam zoo in een smalle doorgang tusschen twee rijen tuinen, waarin zich op geregelde afstanden de achterdeuren bevonden, of soms ook wel de hekken, die tot die tuinen toegang gaven.

Het huis van Bonati was zeer oud, en het bezat nog een flink stuk grond aan de achterzijde, waarvan Dorrit een prachtigen tuin had laten maken.

Voor het hek van dien tuin stond Canteloupe stil.

Het was afgesloten met een ketting en een hangslot, en voor een zoo kundig vakman als Canteloupe had het evengoed met een stukje

bindtouw gesloten kunnen zijn geweest.

Binnen een halve minuut had hij het slot weten te openen, en het hek draaide langzaam op zijn hengels.

Vandaar tot aan de achterdeur van het groote huis liep een smal klinkerpad, links en rechts begrensd door kleine grasvelden en bloemperken.

Canteloupe volgde dit pad, en toen moesten zijn vaardige vingers zich bezig houden met een van de ramen.

Hij opende een tasch met glinsterende instrumenten, koos er een paar uit, en zette zich aan het werk. Nu en dan hield hij op om te luisteren. Maar niets deed zich hooren, behalve nu en dan het geluid van een taxi, die langs Exceter Road reed, of het gedreun van een late autobus.

Onverstoorbaar, en zeer in zijn humeur ging Canteloupe met zijn arbeid verder. Zoo'n zacht baantje had hij nog nooit verricht! Het ging als gesmeerd. Hij wist wel dat hij niet gestoord zou worden, ook al was hij ervan overtuigd, dat zijn goede vriend Bonati op dit oogenblik klaarwakker in bed lag.

Maar al hoorde hij iets, hij zou zeker niet te voorschijn komen, ha ha! Het raam was met een ijzeren luik gesloten, maar Canteloupe forceerde het door een stalen wig in een voeg te drijven, en die, met behulp van een verlengstuk, dat als een hefboom werkte, die voeg grooter te maken, totdat de afsluiting met een droog geluid afknapte, en hij het luik kon optillen.

Het raam zelf bood toen geen weerstand meer, en verschaft den inbreker doorgang. Canteloupe behoefde niet eerst te onderzoeken waar hij zich bevond, want hij kende het huis reeds op een prik, nog voor hij zijn voorstel aan Bonati ging doen. Hij zou er zeker niet aan gedacht hebben, deze afspraak te maken, als hij niet met zekerheid had geweten, dat de stalen brandkast zoo slecht voorzien was, dat het de moeite van een gevaarlijke inbraak zeker niet zou loonen.

Gevaarlijk zou die zeker geweest zijn — want Bonati had zijn huis laten voorzien van

een alarminrichting. En dat was nu juist het eenige, wat deze nacht buiten werking zou worden gesteld. Men zou het later kunnen doen voorkomen, alsof de inrichting defect was geweest, want het was onmogelijk, haar van buiten af buiten werking te stellen — tenminste voor een man als Canteloupe....

Hij dacht aan dit alles, terwijl hij door een ruim vertrek liep, een deur opende en de gang betrad, die van de dienstvertrekken naar de voorzijde van het huis voerde.

Nu pas ontstak hij zijn zaklamp, wel wetende, dat men nergens buitenshuis het schijnsel ervan zou kunnen zien.

Op vijf passen afstand van de groote keuken, waarvan de deur aanstond, begon de diensttrap naar de eerste verdieping, die alleen door het personeel werd gebruikt. Canteloupe luisterde nog even aandachtig en ging toen naar boven.

In het geheele huis heerschte een diepe stilte. Het was duidelijk dat iedereen zich reeds ter ruste had begeven. Hij wist dat er geen ander licht brandde, dan een kleine nachtlamp in de vestibule, nauwelijks in staat om die groote ruimte tot in alle hoeken te verlichten.

Een vrij lange gang bracht hem tot aan de monumentale trap, die naar de vestibule voerde.

Hier doofde hij zijn lamp weer, en sloop de trap af. Een kort oogenblik bleef hij met kloppend hart staan, en toen maakt hij zich zelf vloekend een standje, omdat hij geschrokken was voor de onbewegelijke gedaante van een der ridders in koperen harnas en met gesloten vizier daar beneden aan den voet van de trap.

De deur van de werkkamer bleek op slot te zijn, maar Canteloupe hield er een heele verzameling kamersleutels op na; de vierde paste, en opende hem de deur naar het werkvertrek.

Hij wilde reeds naar het raam loopen, om, als het moest, de gordijnen te laten zakken, toen hij bemerkte, dat dit al geschied was.

Hij deed de deur weer heel zacht achter zich dicht, overtuigde zich dat ook de tusschendeur naar de rookkamer gesloten was, en knipte opnieuw zijn zaklamp aan. Langzaam liep hij op de brandkast toe, in zich zelf grinnikend.

Het was zeker een stevig, modern meubel — maar hij had stevige, en heel moderne werktuigen! Hij zou eens laten zien, wat de beroemde Canteloupe vermocht. Binnen een uur, hoogstens anderhalf, zou die brandkast zich op genade of ongenade moeten overgeven, of

hij wilde voortaan zijn leven doorbrengen op een hofje!

Hij zette de zware, groote tasch neer, die hij zoo goed mogelijk verborgen had onder zijn overjas, opende ze, en nam er verscheidene voorwerpen uit. Er was een kleine zuurstofcylinder bij, een snijbrander, en een blikken doosje met een grof, grijs poeder gevuld — termiet!

Vlug maakte hij zijn toebereidselen. Hij trok een paar gummihandschoenen aan, en deed daarover weer een paar lederen handschoenen met lange kappen die tot bijna aan den elleboog reikten.

Hij plaatste vervolgens de krachtige zaklantaren zoodanig op een stoel, dat het licht de brandkast bescheen, en zette zich aan het werk.

Mijnheer Canteloupe was blijkbaar een man van groote ervaring op dit gebied, want alles ging heel zachtjes, en men hoorde niets anders dan het zachte suizen van de verblindend witte vlam, die het staal rondom het slot aantastte. Het licht was zoo sterk, dat de inbreker zijn oogen had moeten beschermen door een bril met zwarte glazen, en de hitte zoo groot, dat hij het toestel alleen met de hulp van de lederen handschoenen kon behandelen. Er sproeide een regen van witte vonken van het ziedende metaal, die meestal dadelijk uitdoofden, nog voor zij den vloer bereikten.

En de rest doofde dadelijk op het vochtige zeildoek, dat Canteloupe voor de kast op den grond had uitgespreid.

Nadat hij het staal rondom het slot bijna een centimeter diep door de steekvlam had laten wegbijten, nam hij zijn boor ter hand.

Hij koelde het nog gloeiende metaal zooveel mogelijk af door er olie tegen te spuiten, en drukte toen de scherpe boor in het nog weeke staal.

De wand, die nu immers veel dunner was geworden, bood niet lang weerstand, en hij wist een kring van gaten te boren, waarin hij achtereenvolgens het einde stak van een voorwerp, dat veel geleek op een blikopenmaker maar dan in het groot.

De hefboom was wel een meter lang, en het kostte hem niet veel inspanning op die wijze de gaten met elkander te verbinden, en ten slotte kon hij een stuk uit de deur lichten, bijna een hand groot, waarin hij gemakkelijk zijn arm kon steken, nog altijd voorzien van den lederen kap.

Juist op die hoogte bevond zich de stalen plank, waarop de doosjes stonden, en hij behoefde niets anders te doen, dan ze een voor een naar zich toe te halen.

Hij had toen bijna twee uren gewerkt, en was zeer vermoeid. Hij had juist het laatste doosje van de plank genomen, en het geopend om te zien of alles er zich nog in bevond toen hij verschrikt opsprong, met de lenigheid van een kat, uit zijn gebukte houding.

Want het was plotseling volkomen licht geworden in het groote vertrek.

Hij keek om, ongeduldig, in de verwachting, dat hij Bonati zou zien, die zijn ongeduld niet had kunnen bedwingen, of hij misschien wilde helpen, en zijn gelaat vertrok op een zonderlinge wijze, toen hij een hem geheel onbekend heer vlak achter zich zag staan, keurig in het zwart gekleed, met wit haar, in het midden gescheiden, en een puntbaardje, op z'n Fransch geknipt, terwijl zijn oogen schuil gingen achter een ouderwetsche, met goud omrande bril.

Deze man keek heel rustig op hem neer, met zijn handen in de zijde gesteund, en zeide nu zacht:

— Eigenlijk had ik je hooger aangeslagen, vriend. Naar je instrumenten te oordeelen dacht ik dat je aan anderhalf uur genoeg zou hebben. Neen, blijf met je handen uit je zakken, en steek ze liever in de hoogte.

— Zoo, is dat zijn truc? zeide Canteloupe met een gemeen lachje. Wat denkt hij er mee te winnen, de oude schelm? Nu zit hij nog dieper in den put!

— Aha, het schijnt dat je me voor een inspecteur van politie aanziet. Maar je vergist je, waarde heer. En mijnheer Bonati heeft zich, tenminste wat dit onderdeel betreft, volkomen korrekt gedragen. Voor zoover ik weet slaapt hij nu rustig, tenminste bevindt hij zich in zijn slaapkamer. Je handen nog wat hooger, als ik je verzoeken mag.

Een van zijn eigen handen, die in de zijden hadden gesteund, draaide een weinig naar voren, en Canteloupe zag een browning van middelmatig kaliber, die hem tot snel handelen aandreef. Hij was een inbreker die er niet van hield als het maar even te vermijden was, gewelddadig op te treden, en die zich in het onvermijdelijke wist te schikken.

Wat er eigenlijk aan de hand was, en hoe die oude baas met zijn puntbaardhje ier kwam, of wie hij was — Canteloupe had er niet het flauwste vermoeden van. Maar hij zag de browning, en dat was voldoende. Langzaam

streekte hij zijn armen, nieuwsgierig naar den afloop. Want hij begreep nu zelf wel dat deze man geen politieinspecteur kon zijn. Daartoe was hij veel te bejaard, en als het zoo was, had hij hem ook niet twee uren lang rustig zijn gang laten gaan.

De heer met het puntbaardje was met een stap vlak bij hem, en doorzocht vlug en met geoefende hand alle zakken van den inbreker.

Hij vond een scherpgeslepen dolkmes, een boksbeugel, een korten knuppel van stijf ineengedraaid leder met een looden knop, en tenslotte een ouderwetsche revolver, een Bulldog, die hem deed glimlachen. Het was er nog zoo eentje, waarin patronen met een pennetje werden gebruikt — dingen die ternauwernood meer gemaakt worden, omdat de centrale percussie overal het slaghoedje met het ontstekingspennetje verdrongen heeft.

— Ik zie dat je een zachtmoedig man bent mijnheer... hoe is de ware naam?

— Ik zie niet in waarom ik je dien zou noemen! antwoordde Canteloupe knorrig. Ik van mijn kant zou wel eens willen weten wie jij eigenlijk bent?

— Het is de verkeerde wereld, maar ik wil hoffelijker zijn dan jij! Ik ben John Raffles!

Canteloupe schrok hevig. Hij was niet voor niets al meer dan achttien jaren „bij het vak“, van kindsbeen af, en hij had geleerd, dien naam te leeren vreezen. Persoonlijk had hij geen doel gehad aan dien strijd, maar zijn kameraden hadden meermalen verhaald van de meedoogenlooze worsteling tussehen den grooten avonturier en de benden te Londen. Ook in Amerika moest Raffles als een ware geesel onder de bandieten hebben huis gehouden, maar daarvan wist Canteloupe niet het rechte, want hij zat toen juist in een gevangenis een langjarige straf uit.

Hij was in het eerst als het ware verlamd, en keek Raffles hulpeloos aan, en tenslotte vroeg hij:

— Mag ik mijn armen nu weer naar beneden halen? Ze gaan slapen!

— Ga je gang — als je maar geen grapjes uithaalt! Ik geloof dat ik je tronie pas kort geleden gezien heb in een dievenkroeg ergens in het East-End. Zou je me niet liever je naam zeggen? Dat zou ons kort gesprek gemakkelijken.

Canteloupe haalde de schouders op en antwoordde mistroostig:

— Ik zie ook niet in, waarom ik nu nog schuilvinkje zou spelen. Ik begrijp wel niet wat je

van plan bent, maar ik hoop het te zullen hooren. Hoe ik werkelijk heet gaat je niet aan — noem mij maar David Canteloupe, onder dien naam ben ik bekend bij de maats.

— Een charmante naam, en zoetvloeiend, prees Raffles. Mijn waarde David Canteloupe, er is niet heel veel tijd te verliezen, en ik zal je dus in het kort mijn aanwezigheid hier verklaren. Ik heb mij van morgen voorgedaan als inspecteur van de verzekeringsmaatschappij bij welke ons beider groote vriend Bonati tegen diefstal en inbraak verzekerd is. Je moet weten dat ik zelf zekere plannen had ten aanzien van deze kast, die je zoo keurig hebt geopend, al heb ik voor mijn persoon deze methode al weer losgelaten — maar ik wilde mij van te voren vergewissen, dat het de moeite waard zou zijn. Het kan ook jou niet verborgen zijn gebleven, dat de grootte van de brandkasten tegenwoordig helaas omgekeerd evenredig is aan hun inhoud! De zaken gaan overal slecht, men hoort in alle landen van malaise spreken, het gereede geld is schaarsch, kortom, de meeste brandkasten loonen de moeite van het zware werk niet! Ben je het met mij eens?

— Het vet is van den ketel! bromde Canteloupe nijdig. Daarom heb ik ook deze nieuwe werkwijze gekozen. Of — weet je soms niet wat ik heb afgesproken met dien ouden gannef van een Bonati? voegde hij er haastig en voorzichtig aan toe.

— Ik kan het nu wel raden! antwoordde Raffles met een glimlach. En ik zal je zeggen waarom. Als inspecteur liet ik de kast voor mij openen, ik keek zelf in de doosjes die daar staan — en ik heb gelukkig genoeg verstand van juweelen om aanstonds te kunnen zien of ze echt zijn. Nu, de rommel in de cartonnen doosjes is valsch, ik voorzag dus een of ander slinksch streekje, want ik ken mijn vriend Bonati wel 'n weinig! Als die valsche rommelden zelfden nacht gestolen werd, zou de maatschappij een zeer groot bedrag hebben moeten uitbetalen, zoo overwoog ik. En het lag voor de hand, onmiddellijk te denken aan een afspraak tusschen Bonati en een of anderen beroepsinbreker. Daarom ging ik je hier voor, en je aanwezigheid zelve levert het bewijs, dat ik goed had gezien!

— Waarom heb je me, voor den duivel, dit nuttelooze karweitje dan laten doen? mopperde Canteloupe nijdig.

— Wel, ten eerste omdat ik de juweelen wilde hebben, ten tweede omdat ik altijd het grootste belang heb gesteld in de methodes van mijn

collega's. Die bestudeer ik altijd met een waren ijver! Je hebt me ook heel wat werk bespaard, vriend Canteloupe.

— En wat wil je met dien namaak doen? vroeg Canteloupe, die langzamerhand zijn gewone onbeschaamdheid terugkreeg.

— Dat is mijn zaak! antwoordde Raffles koeltjes. Maar je mag wel weten dat ik er een grap mee voor heb.

Canteloupe lachte schamper, en zei:

— Ik kan mij wel voorstellen wat voor een grap dat wordt! Je wilt mij verdringen, en zelf met Bonati de verzekeringsom deelen.

Raffles keek den man uit de hoogte aan, en hernam op ijskouden toon!

— Je vergist je, Canteloupe. Ik heb nooit van zulke oplichterijen gehouden en dat zal ik ook nooit doen. Hoe kun je een oogenblik vermoeden, dat ik, John Raffles, gemeene zaak zou maken met een kerel als Bonati — mij als het ware aan hem zou overleveren! Neen, de grap is van een anderen aard.

— Maar ik zelf schiet er dan toch maar mijn verdienste bij in! Of — zou je me toestaan, dit mooie zaakje af te wikkelen, en mijn aandeel in de winst van Bonati in ontvangst te nemen?

Raffles keek den inbreker met hoog opgetrokken wenkbrauwen aan, en gaf ten antwoord:

— Dat ben ik volstrekt niet voornemens! Als je mijn meening wilt hooren: Ik vind het een lage streek, een verzekeringsmaatschappij die zeer goed werk verricht, op deze slinksche manier te bedotten! En je kent me wel heel slecht, als je gelooft dat ik daaraan zal meehelpen!

Canteloupe keek zeer teleurgesteld, en zei onderdanig:

— Nu, dan zal ik me moeten schikken. Jij bent sterker dan ik. Wat je van plan bent weet ik niet, maar ik zal het veld moeten ruimen.

En hij begon zijn inbrekerswerktuigen bijeen te zoeken.

Maar er was iets in de oogen van den kerel dat Raffles volstrekt niet beviel, iets gluipe-rigs, iets verraderlijks. Ook trachtte Canteloupe blijkbaar voortdurend achter hem te komen, hetgeen Raffles dan voorkwam met een onopvallende beweging.

Canteloupe had nu zijn zwaar breekijzer opgeraapt, en deed als om hij het in zijn tasch wilde steken. Maar eensklaps, met een sprong als een tijger was hij bij Raffles, en hief het zware breekijzer op, alsof er hem den schedel mee te verbrijzelen.

Maar Raffles was op zijn hoede. Hij ontdeek

behendig den slag, en velde Canteloupe met een verschrikkelijken kaakslag. Tot overmaat van ramp voor hem zelf tenminste — bonsde Canteloupe met zijn hoofd tegen den scherpen kant van de brandkast en bleef roerloos liggen.

— Nu, dat is misschien nog maar beter! mompelde Raffles, met een blik op de beweginglooze gedaante. Een leelijk, valsch beest, mijnheer Canteloupe! Hij zou mij zonder omslag de hersens hebben ingeslagen, als ik hem had laten begaan. En nu zal het zaak zijn om voort te maken.

Hij deed haastig de doosjes met de valsche siraden in zijn zakken, draaide het licht uit, wierp toen het slappe lichaam van den inbreker als een zak over zijn schouder, verliet het vertrek, en begon de trap af te dalen die naar de vestibule voerde. Daar gekomen legde hij het lichaam even neder, opende heel voorzichtig de straatdeur, luisterde met groote aandacht, en liet toen een zeer zacht gefluit hooren, dat onmiddellijk op dezelfde wijze beantwoord werd.

Een gedaante kwam naderbij sluipen, en een stem vroeg:

— In orde?

— In orde, Brand! Breng de auto, want wij moeten aanstonds mijnenver van hier zijn! De gedaante verdween, en een oogenblik daarna kwam een groote, gesloten wagen aanrijden, die voor de deur stilstond, terwijl de motor zachtjes bleef doordraaien.

Raffles trok de deur haastig verder open, lichte Canteloupe weer op, en droeg hem zonder eenige moeite naar den auto, waarvan Charles Brand, de trouwe helper van den grooten avonturier, het portier iets openhield.

— Wat breng je daar mee? vroeg de jonge man verwonderd, en op zachten toon.

— Dit is mijnheer David Canteloupe, inbreker van erkende bekwaamheid, en dien wij nu op den koop toe zullen meenemen. Ik zou liever niet hebben gezien, dat men hem daar bewusteloos gevonden had, want dat zou de grap bedorven hebben! Rijd zoo vlug je maar kunt naar ons huis in Hampstead, daar zullen wij hem een paar dagen opgesloten houden — tot de grap volkomen is uitgewerkt! Hij zou ze maar kunnen bederven, en dat zou jammer zijn!

DUBEC RECLAME

Meerdere Filmsterren volgen — Vraagt voorwaarden
in den Sigarenwinkel of bij den fabrikant

HOOFDSTUK IV.

ONVOORZIENE VERWIKKELINGEN.

Een werkvrouw was de eerste, die den inbraak ontdekte. Zij kwam iederen dag om zeven uur, om de kantoorlokalen en de werkkamer van mijnheer Bonati schoon te maken en ontving den sleutel van die vertrekken uit de handen van den ouden ouden Hopkins, die op dat uur juist was opgestaan.

De vrouw verbaasde zich al, toen de deur van de werkkamer, die zij steeds het eerst onder handen nam, op een kier bleek te staan, en zij gaf een schreeuw van schrik toen zij het gordijn voor het groote raam ter zijde had getrokken, en de verwoesting kon gadeslaan, waarvan de brandkast het slachtoffer was geworden.

Zij begon aanstonds zoo hard te schreeuwen als zij maar kon, en Hopkins was de eerste die op dit misbaar kwam toeloopen, en met open mond en verstarde blikken het schouwspel aangaapte.

Maar hij kwam vrij gauw weer tot zich zelf en beklom zoo vlug zijn oude beenen het toelieten de trap, hijgend en kreunend, niet alleen van vermoeidheid, maar ook van ontzetting, terwijl hij aan een stuk jammerde :

— O mijnheer ! O mijnheer ! De kast, de kast !

In een ommezien was het huis in rep en roer. Dorrit was de derde die in kennis werd gesteld van den inbraak, en die onmiddellijk zoo hard zij maar kon op de deur van haar vaders slaapkamer ging trommelen, terwijl zij schreeuwde :

Sta dadelijk op, vader ! Maak een beetje voort — er zijn dieven geweest, die Uw brandkast hebben leeggehaald !

Mijnheer Bonati gaf een schreeuw, die lang niet kwaad, en bijna echt klonk, en liet hooren dat hij zeer opgewonden en ontdaan was, door met zijn zeepschotelte te rinkelen en met zijn waterstel te rammelen.

Maar zijn vale gelaatskleur, die hij aan de bedienden en aan zijn dochter vertoonde, was volkomen echt, want hij had dien nacht maar zeer weinig geslapen. Telkens was hij wakker geschrikt door onbestemde geluiden, beneden in het huis, waarvan hij den aard niet begreep,

en die hem gejaagd en ongerust hadden gemaakt.

Daar hij in zijn rol moest blijven werd onmiddellijk de politie gewaarschuwd, en er verscheen een inspecteur, vergezeld door twee rechercheurs, die den toestand opnamen. Nu was deze inbraak zoo echt als men maar kon verlangen. De kast was door een meesterhand geforceerd, er lag nog een tasch vol van de kostelijkste inbrekerswerktuigen op den vloer, terwijl een zaklantaarn op een stoel daar klaarblijkelijk net zoo lang gebrand had, tot de batterij volkomen was uitgeput.

De inbreker was dus blijkbaar ergens door verschrikt, en was vroeger vertrokken, en ook haastiger, dan hij zich had voorgesteld, maar niet dan nadat hij de brandkast zoo goed als geheel had kunnen ledigen.

Verder werd er een vernield raamluik gevonden, aan de achterzijde van het huis, en men vond een paar zeer flauwe indrukken van voeten op het klinkerpad van den tuin. Vingerafdrukken werden er aanvankelijk volstrekt niet gevonden. Dat zou naderhand het werk worden van den deskundige, die met zijn was, zijn vetpapier, en zijn busje met roet zou komen.

Nadat dit alles was opgenomen, vroeg de inspecteur aan den doodsbleeken Bonati, die er precies uitzag als iemand die werkelijk bestolen is.

— Kunt U een opgave doen, van de dingen die in de kast waren ? mijnheer Bonati.

— Dat zou ik kunnen, als ik niet zoo overstuur was ! Maar mijn boekhouder, mijnheer Munroe weet het op een prik, want die heeft er hier een lijstje van gemaakt, en hij zelf heeft de dingen in de kast gezet. De inspecteur spitste onmiddellijk de ooren.

— Wanneer gebeurde dat ?

— Gisteren morgen ! Een schatrijk Amerikaan had mij de juweelen in commissie gegeven. Ik ben geschandvlekt, ik ben geruineerd, als ze niet onmiddellijk worden teruggevonden !

— Was U verzekerd ?

— Natuurlijk was ik dat ! Maar wat geeft mij

het geld? Ik had honderdmaal liever de juweelen terug!

De inspecteur haalde de schouders op en hernam:

— Wij zullen ons uiterste best doen, mijnheer — maar wij weten hoe dat gaat — een handige inbreker, die het een tijdje kan uitzingen, houdt den boel een half jaar onder zijn berusting, en verkoopt dan alle in het buitenland! Maar wat ik zeggen wilde — zat er nog meer in de kast behalve die kostbaarheden?

— Hoogstens voor duizend pond Sterling! Waarschijnlijk was het veel minder.

— Treft het U niet, mijnheer Bonati, dat Uw kast toevallig in den nacht werd opengebroken van dezelfde dag, waarop die fraaie dingen erin gebracht werden?

Bonati werd nog een tikje valer, en stotterde met moeite:

— Dat is inderdaad vreemd genoeg. Maar het kan natuurlijk toeval zijn.

De politie gelooft liefst niet zoo spoedig aan toevalligheden, mijnheer Bonati. Is die mijnheer Munroe al lang bij U in dienst?

— Sedert vijf jaren. Maar U gelooft toch niet..

— Mijn waarde heer, wij moeten alle mogelijkheden onder het oog zien.

— Maar — als Munroe werkelijk de krankzinnigheid zou hebben gehad, zulk een daad te bedrijven, dan had hij toch heel gemakkelijk de kast kunnen openen met behulp van de cijfercombinatie? Want hij kende die!

— Was hij de eenige die ze kende?

— Ja, behalve ik was hij de eenige!

— Maar mijnheer Bonati, dan zou die jongeman toch al heel dom zijn geweest, die gemakkelijke methode toe te passen, want dan had de verdenking onmiddellijk op hem moeten vallen. Hoe laat komt hij gewoonlijk op het kantoor?

— Om negen uur!

— Het is er nu nog tien minuten voor. Wij zullen wel eens zien wat hij te zeggen heeft, tenminste — als hij komt opdagen!

Op dit oogenblik deed Dorrit, die bij het geheele gesprek aanwezig was geweest, een stap naar voren.

Zij was doodsbleek, en haar stem trilde van verontwaardiging en woede, toen zij uitriep:

— Hoe durft U over zulke dingen zelfs maar praten, vader! U weet toch heel goed, dat Ralph — dat mijnheer Munroe tot zoiets niet in staat is! Hij heeft U altijd trouw gediend, al had hij met zijn kunde en zijn be-

kwaamheid gemakkelijk elders een baantje kunnen krijgen!

Bonati fronsde de wenkbrauwen, en beet zich op de lippen. Het was hem zeer onaangenaam dat zijn dochter in het openbaar partij trok voor dien jongen, met wien zij toch nooit zou trouwen, zoolang hij Bonati, er was om het te beletten. De inspecteur van politie had goede ooren, en hij had den klank van woede en van nog iets anders wel gehoord in den uitroep van het meisje. En hij besloot, dit spoor voorloopig maar eens te volgen.

Precies om negen uur kwam Ralph Munroe op zijn post, en de inspecteur moest erkennen dat hij een bijzonder goed acteur moest zijn, als zijn hevige schrik bij het zien van de opengebroken brandkast geveinsd was. Maar hij had voortreffelijke tooneelspelers onder de misdadigers gekend; hij liet dus het spoor nog niet los, en begon onmiddellijk den jongen boekhouder in verhoor te nemen.

Dit geschiedde in tegenwoordigheid van Bonati, en ook van Dorrit, ofschoon haar vader moeite had gedaan, haar buiten het vertrek te loodsen.

— Mijnheer Bonati zegt, dat U zelf gisteren die doosjes waarin de juweelen waren in de kast hebt gezet, mijnheer Munroe — zoo is immers de naam?

— Ja, dat heb ik zelf gedaan, antwoordde Munroe, bleek nog van schrik, maar volkomen kalm.

— U wist wat de doosjes bevatten?

— Ik heb ze alle geopend, voor ik ze op de plank zette.

— Is er een lijstje van de sieraden opgemaakt?

— Ja, in duplo. Mijnheer Bonati dicteerde mij. Daarbij opende hij ook telkens de doosjes. Ik stond vlak voor zijn lessenaar. Het lijstje is tot Uw beschikking, als het U kan helpen, om de juweelen op te sporen.

— Dat is niet onmogelijk, mijnheer Munroe. Wanneer werden de juweelen hier bezorgd?

— Gisteren morgen, om een uur of half elf.

— Door wien?

— Weet ik niet. Dat wil zeggen, mijnheer Bonati heeft mij dat pas later op den dag medegedeeld. Een zekere Charles Clifton heeft ze in commissie gegeven.

De inspecteur stond een oogenblik in gedachten, en hervatte toen zijn vragen:

— Wist er nog iemand, dat de diamanten in de kast waren?

— Voor zoover ik weet alleen de inspecteur

van de Continental Verzekeringsmaatschappij, die omstreeks een uur later kwam! gaf Ralph ten antwoord.

— Heeft die zich overtuigd van den inhoud van de kast? vroeg de Inspecteur, zich nu tot Bonati wendend.

— Ja. Ik zelf heb hem dien getoond.

— Maar het inventarislijstje is toch zeker over getikt door een van de klerken?

— Neen, dat heb ik zelf gedaan, antwoordde Ralph, en zijn toon klonk plotseling kortaf. Hij vond de manier waarop de inspecteur hem begon op te nemen onbeschaamd.

— Waarom? Dat is toch eigenlijk Uw werk niet? drong deze aan.

— Eigenlijk niet, maar het was lunchtijd, en ik voelde mij pas gerust toen ik de juweelen, die ons eigenlijk niet behoorden, behoorlijk geïnventariseerd had. Ik ben er speciaal tien minuten langer voor op het kantoor gebleven.

— Vergis ik mij niet, dan waren er dus maar drie personen, die iets afwisten van de aanwezigheid van de sieraden in de kast, mijnheer Bonati, de verzekeringsinspecteur, en gij!

— En ik! riep Dorrit uit, met haar kleine vuisten gebald, en er uitziende, alsof zij zoo aanstonds op den inspecteur van politie met nagels en tanden zou aanvallen.

— Mooi, en gij! vervolgde de inspecteur ijskoud.

Ralph keek den politiemann een oogenblik met hoogopgetrokken wenkbrauwen aan, haalde toen de schouders op, en zei koeltjes:

— Ik geloof dat ik weet, mijnheer, aan welke onzinnige dingen gij nu denkt. Laat ik U dan zeggen, dat ik de eenige was, die de combinatie van het slot kende, en die haar dus heel gemakkelijk had kunnen openen.

— Dat zou misschien niet voorzichtig geweest zijn — juist omdat gij de eenige waard! zeide de inspecteur kalm.

Ralph maakte een beweging van woede en drift, maar hij wist zich te bedwingen, en zeide rustig:

— Gaat U maar voort op dit valsche spoor, mijn waarde heer, als U dan met ieder geweld Uw carrière als politiemann wilt tegenhouden!

— Dat kunt U aan mij overlaten, mijnheer! hernam de inspecteur uit de hoogte. Kunt U mij zeggen waar U van nacht geweest is?

— Dat kan ik. Ik was in bed. Ik woon bij mijn moeder, en die zal het gaarne getuigen. Wat de gestolen juweelen betreft, die heb ik verborgen onder een grafzerk, op het kerkhof van Westminster, dicht bij een kruisweg,

zooals dat thuis behoort in een behoorlijken detective roman!

— Ik zou U aanraden, jongeman, geen grapjes te maken, zeide de inspecteur dreigend. Het is een zaak van gewicht. Wij zullen nagaan, of Uw alibi deugdelijk is. Uw volledige naam en adres, alstublieft!

Ralph gaf zijn naam en adres op, en die werden genoteerd. Dorrit had zich intusschen ongemerkt tot vlak naast den jongen man weten te werken, vatte nu zijn hand, naar zij meende ongezien, en fluisterde, door niemand gehoord naar zij dacht:

— Laat die oude ezel maar praten, Ralph! Trek je er maar niets van aan, want binnen een kwartier moeten ze je toch weer loslaten!

Maar dat liep toch anders dan het jonge meisje in haar optimisme verwacht had! Want men ging de kast eens nauwkeurig onderzoeken, de man met de was en het roet deed zijn werk goed, en men vond aan de binnen zijde van de deur en op de planken slechts twee soorten vingerafdrukken — die van Bonati zelf, en die van Ralph. Andere werden er niet ontdekt, en dat werd natuurlijk in zijn nadeel uitgelegd.

Om kort te gaan, Ralph Munroe werd tegen een uur of half elf vriendelijk uitgenoodigd, mede naar het bureau van politie te gaan, in afwachting van hetgeen het onderzoek van zijn alibi zou opleveren.

Bonati had tot op dat oogenblik geen enkel woord gezegd, dat ten voordeele van zijn boekhouder kon strekken, en het zou naderhand zijn grootste straf zijn, dat zijn eenig kind, zijn eigen dochter hem dat naderhand nooit volkomen heeft vergeven.

De oorzaak lag voor de hand. Bonati was trotsch, op zijn eigen persoon, op zijn stand, en vooral op de schoonheid van zijn kind, en hij vond haar in alle oprechtheid veel te goed voor een eenvoudigen burgerman, die geen cent fortuin had, en van een klein salaris moest rondkomen. Hij twijfelde er niet aan, of Munroe zou na verloop van tijd toch wel weer op vrije voeten worden gesteld, wegens gebrek aan bewijs, maar de smet van de verdenking zou op hem blijven rusten, en Dorrit zou wel van hem afzien. Dat was zijn redeneering. Zij was die van een harteloos, zelfzuchtig mensch, maar zoo was nu eenmaal de aard van mijnheer Bonati.

Maar nog voor Ralph werd weggeleid, gebeurde er iets, dat de zaak nog heel wat ingewikkelder maakte.

Want terwijl de boekhouder nog kalm bezig was, zijn jast dicht te knopen, wel bleek, maar toch niet ongelukkig, omdat Dorrit hem zoo ondubbelzinnig had laten merken, wat zij van de zaak dacht, toen een van de klerken het bezoek aankondigde van mijnheer Adolph Bristling.

Toen Bonati den naam hoorde riep hij verbaasd uit :

— Al weer ? Er is er gisteren pas een geweest ! Maar misschien heeft de Continental al gehoord van de inbraak ! Laat mijnheer maar binnen !

Mijnheer Bristling eerste inspecteur van de Continental Co. trad binnen, en schrok zoo hevig bij het zien van de opengebroken kast, dat het wel heel duidelijk werd, dat hij van de zaak nog niets af wist.

Hij wierp een blik om zich heen op den inspecteur, op de agenten, op de bleeke gezichten van Ralph en Dortit, en toen riep hij uit :

— Wat is hier gebeurd ?

— Mij dunkt dat dit vrij duidelijk te zien is, mijnheer Bristling zeide Bonati met een kort lachje. Ze hebben van nacht mijn kast leeg gehaald, en jullie zullen moeten bloeden, want in den loop van den dag werd me hier juist voor een tachtig duizend pond diamanten en parels gebracht. Het is treurig voor jullie, maar het is niet anders. Er is een lijstje van gemaakt. Toevallig was Hatterman er juist bij. Die kan het getuigen.

— Hatterman ? Wie is Hatterman ? vroeg Bristling verwonderd.

— Komaan, je zult toch je eigen inspecteurs wel kennen ? De man die hier gisteren den inventaris heeft opgenomen.

— Maar er bestaat bij ons geen Hatterman ! schreeuwde Bristling, bleek van ontstelténis. En ik zal dat wel het beste weten, want ik ben degeen, die hen aanstelt, en hen ontslaat ! Wij hebben ook volstrekt geen inspecteur uitgezonden, gisteren. Dat is een beginsel. Daarmee wachten we altijd tot tweede van de maand.

Bonati werd aschgrauw, en stotterde :

— Maar hij liet mij een aanstelling zien, met mijn eigen oogen heb ik gelezen...

— Dan was die aanstelling valsch ? riep Bristling uit. Het kan niet anders. Hoe zag die Hatterman er uit ?

— Lang — een jaar of zestig — wit haar, keurig gescheiden, een wit puntbaardje, op z'n Fransch geknipt — — — hijgde Bonati, die op een stoel was neergevallen, nu inderdaad

volkomen verward, en niets begrijpend van de geheele zaak.

— Laat ik U dan zeggen, mijnheer Bonati, dat er bij de Maatschappij, hier te Londen althans, bij het hoofdkantoor, geen inspecteurs zijn, ouder dan veertig jaar, en heel zeker geen met wit haar en een wit puntbaardje ! Wat duivel heeft dit te beduiden ?

De inspecteur die met de grootste aandacht had toegelusterd, kneep zijn oogen half dicht, vestigde ze toen op Ralph, en zei droogjes :

— Misschien kan mijnheer ook beter inlichten ? Misschien kent mijnheer Munroe dien Hatterman wel ?

— Ik heb den man zelfs niet gezien ! antwoordde Ralph kort. Hij is door de vestibule regelrecht naar deze werkkamer gegaan. Dat kan Hopkins, en dat kunnen ook de klerken getuigen. Wilt U mij alstublieft spoedig laten wegbrengen, anders zou ik gaan gelooven, hier aanwezig te zijn bij de opvoeding van een clownsspel. Ik zou er bijna om moeten lachen !

— Daar zou ik nog maar wat mee wachten, mijnheer ! zeide de inspecteur van politie streng. Ik geloof niet dat die verschijning van dien geheimzinnigen Hatterman in Uw voordeel zal zijn ! Het is duidelijk, mijnheer Bonati, dat U bedrogen bent, en dat die kerel zich uitgaf voor inspecteur, om zich te kunnen overtuigen of er iets van waarde in Uw kast was, en om het slot te kunnen inspecteeren.

Bonati gaf geen antwoord. Hij zat doodsbleek op zijn stoel. Alles draaide in zijn hersens rond. Wat had die man gewild, en wat beoogde hij met zijn vermomming ? Canteloupe was er dien nacht geweest, dat stond natuurlijk als een paal boven water. En hij werkte zonder medeplichtigen. Die Hatterman was dus een heel nieuw element in de zaak, en een heel raadselachtig element ook ! En mijnheer Bonati gevoelde zich heel zwak en onzeker, en vond het maar het verstandigst, zich te houden alsof de slag hem verpletterd had, dan behoefde hij tenminste geen antwoord op lastige vragen te geven.

Maar de inspecteur van politie, was niet erg medelijdend van aard, en hij moest en zou het naadje van de kous weten. Zoo begon hij dus :

— Dat is al een heel zonderlinge zaak, mijnheer Bonati. U had die man natuurlijk nooit van te voren gezien ?

— Nooit !

— En hij toonde U een aanstelling ?

— En gestempeld en wel ! De gebruikelijke inspecteurskaart, met vakjes voor ieder van

de twaalf maanden, en die de verzekerde moet onderteekenen!

— Mijnheer Bristling is er zeker van, dat de Maatschappij hier gisteren geen inspecteur gezonden heeft?

— Volkomen zeker. Want niet de Maatschappij zendt de inspecteurs — maar dat doe ik, als hun chef! Vandaag maken zij allen hun ronde, gisteren zaten zij allen op het hoofdkantoor te werken. Er zijn er hier in Londen negen. Dat aantal is niet zoo groot, of men kan het gemakkelijk overzien.

— Nu, dat is al zeer vreemd. En U zegt dat die man, die bedrieger, omstreeks een uur na het wegbergen van de juweelen kwam?

— Op zijn minst. Het kan ook wel anderhalf uur geweest zijn! antwoordde Bonati, tot wien de vraag gericht was.

— Heeft U na het vertrek van mijnheer Clifton, die de juweelen in commissie gaf, getelefoneerd, mijnheer Munroe?

Ralph, die de bedoeling van de vraag volkomen begreep, antwoordde schouderophalend:

— Herhaaldelijk — maar werkelijk niet met mijnheer Hatterman, wie hij dan ook zijn mag! Waarde inspecteur, U verliest Uw tijd, geloof mij! Ik ben er zeker van dat U in een geheel andere richting zult moeten zoeken! Overigens ben ik tot Uw dienst. Mijnheer Bonati, heeft U niet een paar woorden in mijn voordeel te zeggen?

— Ik bemoei me er niet mee! antwoordde de handelaar ruw. Het is de zaak van de politie om dit uit te rafelen.

— Maar gelooft U dan niet dat ik volkomen onschuldig ben?

— Waarom zou ik dat moeten gelooven?

Ralph verbleekte, maar Dorrit liet een schreeuw van felle verontwaardiging hooren,

snelde op Ralph toe, zich niet bekommerend om de omstanders, greep zijn hand, en zeide, vol liefde aanzien:

— Maar ik geloof het, Ralph! Ze moeten allemaal gek of dronken zijn, die menschen! Houdt je maar flink, want ze moeten je toch immers in den loop van den dag weer vrijlaten! Tot ziens — en ik zal voortdurend, altijd door aan je denken!

Dat was duidelijke taal, en Ralph bewees door het schitteren van zijn oogen en zijn verhoogde gelaatskleur, hoe goed hij die woorden begreep, en wat zij voor hem beteekenden.

De inspecteur gaf de agenten een wenk, en Ralph Munroe werd weggeleid.

Toen de deur goed en wel dicht was, zeide de inspecteur, terwijl hij de handen op zijn rug vouwde:

— Nu, het wil mij voorkomen, dat de zaak nogal duidelijk is! Die Hatterman is waarschijnlijk een beroepsinbreker geweest, en dat jongemensch dat daar wordt weggebracht, zal hem telefonisch gewaarschuwd hebben, zoodra hij zich overtuigd had, dat de slag de moeite waard zou zijn. Hij was immers de eenige die iets van het brengen van de juweelen afwist! En de medeplichtige moest zich komen overtuigen van de inrichting van de kast.

Hij wilde nog verder gaan, maar Dorrit kwam met bliksemende oogen voor hem staan, en beet hem toe:

— En mij wil het voorkomen, mijnheer, dat iemand die dat denkt rijp is voor een gekkenhuis!

En voor de verblufte inspecteur iets had kunnen zeggen, was de verbolgen jongedame het vertrek uitgesneld.

Lord Lister kwam, zag en..... stak een Dubec-sigaret op!

HOOFDSTUK V.

DE VERZEKERINGSSOM.

Het behoeft nauwelijks te worden gezegd, dat de Londensche pers zich met gretigheid op dit merkwaardige geval wierp, en er lange beschouwingen aan wijdde, zonder iets of iemand te ontzien, met naam en toe naam, zooals dat gebruikelijk is aan de overzijde van het Kanaal, ofschoon er in den laatsten tijd herhaaldelijk stemmen zijn opgegaan, die aandringen op een weinig meer matiging.

Maar de Brit blijkt in dit opzicht wel onverbeterlijk te zijn. Hij moet en hij wil sensatie hebben, en de „Man in de Straat” gnuift van welbehagen, als hij in zijn lijfblad leest van de slechtheden bij „De Hooge Oomes” en onder „De Fijne Lui.” Dat verzoent hem dan weer een weinig met zijn eigen, nederigen staat, en de dagbladen speculeeren op dien geestestoestand, en geven Den Kleinen Man, wat hij begeert, en niet meer missen wil.

Men kan zich dus voorstellen hoe lang de artikelen waren, aan de zaak gewijd, en van hoeveel kopjes zij voorzien werden, sprekend, en zelfs schreeuwend. Men kreeg te lezen welke boeken „de Verdachte” — zoo heette Ralph Munroe reeds hier en daar — bij voorkeur las, dat hij voor liefhebberij zeer goed de viool bespeelde, dat hij nooit confectieoverhemden wilde dragen, maar ze op maat liet maken, en dat hij dus — dit voor de volksbladen — met het geld om zich heensmeet, en een minderwaardig verkwister was. Men kreeg ook te lezen dat Dorrit niet van een lippenstift hield, natuurlijk krullend haar had, tweemaal een bekeuring wegens te snel rijden had gekregen, en lid was van een damesclub.

Er was niets in het particuliere leven van de personen die bij de zaak betrokken waren, of men kreeg het in kleuren en geuren bij het ontbijt te lezen, en als de arme, voortgejaagde verslaggever niet meer wist, dan nam hij zijn duim te hulp, zoog er eens flink aan, en wist weer een halve kolom stof uit die werkzaamheid te putten.

Het is even natuurlijk, dat er onmiddellijk van alle kanten amateurdetectives kwamen opdagen, die Scotland Yard wel eens zouden

helpen, evenals een zwerm goed gezinde lieden, die allerlei inlichtingen hadden te geven, in hun oogen zeer kostbaar bij de voortzetting van het onderzoek, en die geplaagde politie slechts tijd kostten en moeite berokkenden, zonder de zaak iets verder te brengen.

Want zij bleef in de hoogste mate geheimzinnig.

Er was natuurlijk ingebroken, dat stond als een paal boven water, en men moest, wilde men geen al te grooten invloed aan het toeval toekennen, wel aannemen, dat de inbreker nauwkeurig op de hoogte was geweest van het feit, dat er juist dienselfden morgen voor een zeer groot bedrag aan juweelen in de brandkast was gesloten. Slechts twee personen wisten daarvan af. De een viel natuurlijk dadelijk buiten beschouwing, omdat hij de tijdelijke eigenaar was, en zoo bleef er nog maar een over, en die zat in een mufriekend cachot, met tot eenig tijdverdrijf de gedachte aan een lief meisje, dat zijn partij had gekozen, en aan zijn onschuld geloofde.

Maar de volgende zonderlinge zaken deden zich voor.

Ten eerste kon men mijnheer Charles Clifton niet terug vinden. Hoeveel moeite men er ook toe deed, die schatrijke Amerikaan was en bleef onvindbaar. Hij had een adres aan mijnheer Bonati opgegeven, een eerste rangs hotel in het West-End, maar toen men daar eens ging informeerden, toen bleek men daar niets te weten van een Amerikaanschen gast, die Clifton heette. Dit spoor smoorde dus al dadelijk in het drijfzand der ongewisheid. En mijnheer Clifton zou voorloopig onkundig moeten blijven van den diefstal zijner juweelen, tenminste als hij geen Londensche dagbladen las!

Het tweede raadsel was de verschijning van mijnheer Hatterman.

De politie matte zich af met onderzoekingen, maar zonder dat het iets baatte. Hoogstens kon zij vaststellen, dat er waarschijnlijk een inspecteurskaart, gestempeld en wel, ontvreemd was op het kantoor van de Continental,

eenige dagen tevoren, maar dat was dan ook alles. Verder deed zij het onmogelijke, om een verstandhouding tusschen Munroe en dien geheimzinnigen Hatterman te kunnen aantoonen, maar ook dit mislukte volkomen. Geen van de klerken van mijnheer Bonati had ooit een man, die aan de bekende beschrijving voldeed, in gezelschap van Munroe of waar en wanneer dan ook gezien. Slechts Hopkins kon hem beschrijven, want die had hem binnengelaten.

Urenlang bladerden in alle misdadigersalbums op alle politiebureaux van Engeland ijverige beambten, en zij vonden wel een paar schavuiten met Fransch geknipte, witte baardjes, maar dat waren allen buitenlanders — en toevalligerwijs zaten zij ook allen achter slot en grendel op het oogenblik van het onderzoek!

Met al die onderzoekingen verliepen twee, drie dagen, en men begon zich reeds te wennen aan het denkbeeld, dat ook deze inbraak wel niet opgehelderd zou worden, en dat de dief onvindbaar zal zijn. Helaas kwam dat in den laatsten tijd wel eens meer voor.

En de verzekeringsmaatschappij Continental maakte zich gereed, de zeer hooge som te betalen.

Bonati drong, zooals men zich zal kunnen voorstellen, op spoed aan. Hij gaf te kennen, dat hij mijnheer Clifton zou moeten schadeloos stellen, zoodra die weer kwam opdagen. Van haar kant stond de Verzekeringsmaatschappij er natuurlijk zeer op, dien geheimzinnigen mijnheer Clifton eens te zien, en ook uit zijn mond te vernemen, hoe hoog de waarde was van de juweelen, die hij mijnheer Bonati in bewaring had gegeven.

Maar toen er zes dagen verlopen waren, kon de Verzekeringsmaatschappij haar standpunt niet langer handhaven, zonder er van te worden beschuldigd, dat zij met chicanes kwam aandragen.

Zoo deelde zij dus aan den benadeelden mede, dat zij voorloopig een bedrag van vijftig duizend pond Sterling zou uitkeeren, onder dit beding evenwel, zwart op wit vastgelegd, dat een arbiter onmiddellijk zou uitmaken, hoeveel er van die som zou moeten worden terugbetaald, in geval men den dief vond.

Dat was billijk, en die schelm van een Bonati kon waarlijk in zijn vuistje lachen want die dief zou natuurlijk nooit gevonden worden, daarvan was hij zeker.

Een paar malen had hij gepoogd, zich in

verbinding te stellen met Canteloupe, maar beide keeren had men den jongen, die hij van de straat had gehaald, en met een briefje naar Canteloupe had toegestuurd, in het bewuste wijnhuis medegedeeld, dat de inbreker er niet was, en ook nog niet was geweest.

Dit verbaasde Bonati wel eenigszins, maar hij verklaarde het hierdoor, dat Canteloupe zich voorloopig schuil wilde houden, en dat hij binnenkort wel zou verschijnen.

Op den zevenden dag eindelijk zou er een ambtenaar van de verzekeringsmaatschappij komen, met een deugdelijk opgemaakt contract, en voorzien van een cheque ten bedrage van vijftig duizend pond, en Bonati gevoelde zich dien morgen uitermate onrustig, want nu ging het erom! Dienzelfden morgen had hij voor de derde maal geprobeerd, in aanraking te komen met Canteloupe, maar ook nu was hem dit mislukt, en hij begon zich werkelijk ongerust te maken — niet over het lot van den schurk, want het zou hem volkomen onverschillig laten, of Canteloupe al of niet nog tot de levenden behoorde, maar omdat hij een hinderlaag vreesde, zonder zich in het minst te kunnen voorstellen, waarom Canteloupe er hem zou willen laten inloopen. Immers, deed hij dit, dan zou hij kunnen fluiten naar de helft van de verzekeringsom! En vijf en twintig duizend pond was een reusachtig bedrag voor een man als David Canteloupe!

En hij moest er van weten, de sluwe schelm, want ook dit onderdeel van de zaak hadden de bladen zich gehaast, wereldkundig te maken.

Dit was echter niet het eenige, dat Bonati zenuwachtig en onzeker maakte. Zijn boekhouder zat nog altijd in voorloopige hechtenis, tegen iedere verwachting in, en het zag er niet naar uit, alsof men hem spoedig op vrije voeten zou stellen. In tegendeel, de politie verzamelde ijverig bewijzen, en meende in allen ernst relaties te kunnen aantoonen, die moesten hebben bestaan tusschen Ralph Munroe, en den geheimzinnigen Hatterman, die nog maar altijd onvindbaar bleef. Niet dat er geen groot aantal arrestaties had plaats gehad, hoofdzakelijk in de kringen der meest bekende en bekwaamste inbrekers, want zij werden bij dozijnen opgepikt, ondervraagd — en noodzakelijkerwijs weer losgelaten, soms na een paar dagen pas, meestal reeds na eenige uren, want langer duurde het zelden, alvorens men had vastgesteld, dat zij niets met de zaak in Exceter Road uitstaande hadden.

Bonati vond dit hoogst onaangenaam, niet

in de eerste plaats omdat zijn geweten er door gekweld werd, want daar had hij weinig last van, maar hoofdzakelijk omdat zijn dochter hem blijkbaar ontliiep, stil was, al haar opgewektheid scheen te hebben verloren, en iederen dag bleeker werd — bleeker en stiller. Zoo vaak zij maar kon — maar dat wist mijnheer Bonati toen nog niet — ging zij den arrestant opzoeken. En ondanks zijn benarden toestand, vond Ralph, dat hij een hemel op aarde had, want om verlof tot bezoek te krijgen had het jonge meisje moeten verklaren, dat zij de aanstaande vrouw was van den arrestant, en dat had haar blijkbaar volstrekt geen moeite gekost!

Het was omstreeks twee uur, en Bonati liep onrustig heen en weer in zijn kantoor, met de handen op den rug gevouwen, en nu en dan een schuinschen blik werpend op de ledige brandkast met het vuistgrootte gat in de deur, toen de oude Hopkins hem het bezoek aankondigde van den inspecteur van politie, Mayne.

Bonati raadpleegde zijn horloge, en gromde norsch:

— Wat komt hij doen? Ik heb niet veel tijd!

— Hij komt voor den diefstal, mijnheer! antwoordde de oude man. Hij heeft een belangrijke mededeeling te doen!

— Als hij dat dan maar wat vlug doet — aanstonds verwacht ik den inspecteur van de maatschappij! Nu, laat hem dan maar binnen komen.

Een oogenblik later trad er een rijzig man der werkkamer binnen, gekleed in de eenvoudige donkerblauwe uniform van politieinspecteur.

Hij had een kleine, lederen handtasch bij zich, een zoogenaamde city bag, die onmiddellijk de aandacht van Bonati trok, en hem een zonderlingen schok gaf, ofschoon hij onmogelijk had kunnen zeggen waarom.

De inspecteur bleef even op den drempel staan, sloot toen de deur, kwam langzaam het vertrek binnen, en zei:

— Goeden middag, mijnheer Bonati. Het verheugt mij, dat ik U prettig nieuws kan komen brengen! U ontvangt over een half uur, dat wil zeggen precies om drie uur den inspecteur van Continental — — —

— Hoe weet U dat? riep Bonati verbaasd uit.

— O, wij van de politie zijn gehouden, alles te weten, waarde heer Bonati. Maar het is volstrekt niet geheimzinnig — ik had het per telefoon gevraagd! U staat mij toe, dat ik even ga zitten?

— Gaat Uw gang! antwoordde Bonati kortaf. Maar ik verzoek U, het kort te maken. Is er — is er soms nieuws?

— Dat zeide ik U al, en goed nieuws ook! Wij hebben die mijnheer Clifton gevonden — en hier zijn de gestolen juweelen!

Met een snel gebaar opende hij de tasch, nam er de welbekende doosjes uit, en plaatste ze kalm op de schrijftafel van den diamant-handelaar.

Bonati, die juist onderwég was naar een kistje sigaren, bleef in het midden van dien tocht steken, en wendde zich met een ruk naar den inspecteur om, die hem met een eigenaardigen glimlach op het gelaat aankeek.

Zijn eigen gezicht was wit en vertrokken. Hij keek als verwezen naar de doosjes, opende er werktuigelijk een paar van, en stotterde ten slotte:

— Heb ik U goed verstaan? U heeft met mijnheer Clifton gesproken?

— Ja — hij is al bijna een volle week mijn gast!

Bonati hield zich wankelend staande aan den rand van zijn zwaar schrijfbureau. Zijn dik opgezet gezicht was nu aschvaal, en zijn oogen schenen hem uit het hoofd te pulen.

— Wat moet dat beteekenen? vroeg hij schor.

— Het moet beteekenen, mijnheer Bonati, dat wij nu maar eens een einde aan de grap zullen maken. Zij heeft lang genoeg geduurd, en meer dan dat. Ik wist echter niet dat de Maatschappij zoolang zou treuzelen met uitbetaling. U weet natuurlijk evengoed als ik dat daar reeds een week een man in het cachot zit, die volkomen onschuldig is aan den diefstal.

Bonati was begonnen te beven, en keek den inspecteur aan, alsof hij een spookverschijning zag.

Toen vroeg hij:

— Waar — waar heeft de politie die kostbaarheden gevonden?

— Wel, op de persoon van Canteloupe — al kan men het eigenlijk niet bepaald vinden noemen. Maar wij willen niet strijden om een woord. Hier zijn Uw kostbaarheden terug, en U heeft nu niets anders te doen dan aanstonds de verzekeringssom te weigeren! Is dat niet prachtig? Mij dunkt dat beide partijen zich dan niet te beklagen zullen hebben!

Bonati was zoo volkomen verward, dat hij als versuft den inspecteur aanstaarde. Hij begreep niets van de geheele zaak. Het eenige wat hem duidelijk was, dat was zijn verplichting, dien

waardelooze rommel daar op zijn tafel voor echt te erkennen, en de verzekeringssom te weigeren, met alle gevolgen daarvan!

Die inspecteur die hem niet uit het oog had verloren, hernam rustig, zijn eene been over het andere slaande:

— U heeft immers nog een cheque boekje, mijnheer Bonati?

— Dat heb ik — waarom vraagt ge dat?

— Hoeveel zou er nog ongeveer opstaan, denkt gij?

— Wat gaat U dat aan? riep Bonati nijdig. Ik ben toch niet verplicht om U dat te zeggen?

— Neen, van een verplichting is geen sprake — maar ik zou toch gaarne weten over hoeveel geld U nog te beschikken heeft, om de hoogte te kunnen vaststellen van de som, die ge mij voor die juweelen kunt betalen!

Maar om dit te kunnen verwerken, had mijnheer Bonati een stoel noodig. Hij liet zich op het dichtst bijzijnde meubel met al zijn zwaarte neervallen, zoodat het kraakte en steunde, en bracht er met moeite uit:

— Moet dit een grap voorstellen? U meent toch zeker niet in ernst dat ik mijn eigen juweelen zou terugkopen?

— Dat zou ik U zeker nooit hebben voorgesteld — indien ze echt waren! Maar U weet wel dat dit niet het geval is, mijnheer Bonati. Zij zijn valsch, en ik taxeer de waarde als deskundige op een paar honderd pond — een bewijs dat zij werkelijk voortreffelijk zijn nageemaakt. Als dat het werk van mijnheer Canteloupe in persoon is, dan kan ik hem mijn lof niet onthouden.

Of moet ik hem soms den naam van Clifton geven?

Bonati keek den inspecteur niet zijn met bloed beloopten oogen strak aan. Hij hield het hoofd een weinig gebogen. Zijn eene, gebalde vuist rustte zwaar op het blad van zijn schrijftafel.

Na eenigen tijd zij hij langzaam:

— Weet U dat dit voorstel U Uw betrekking kan kosten, inspecteur Mayne? Als U weet dat deze juweelen valsch zijn, dan behoort U mij onmiddellijk te arresteren!

— En toch doe ik dat niet! antwoordde de inspecteur bedaard. Ik heb liever contant geld. En mijn baantje geef ik er met graagte aan. Ik heb nooit zoo bijzonder veel voor het politievak gevoeld. Mijn wenschen en verlangen gaan een anderen kant op. Mijnheer Bonati, als die inspecteur een man van de klok is, waaraan ik niet twijfel, dan heeft U nu nog maar een kwartier om te beslissen. Zijn

mijn inlichtingen juist, dan moet U van Uw eigen fortuin nog vierduizend pond Sterling bezitten. Ik vind duizend ruimschoots voldoende om elders een nieuw bestaan te beginnen — bij voorbeeld in Canada. Een prachtig land, met uitstekende vooruitzichten voor ijverige lieden — mits zij zich niet afgeven met lieden die Canteloupe heeten! Voor de drieduizend pond die nog overblijven schrijft U mij een cheque — betaalbaar aan toonder natuurlijk.

Het bleef zeker wel een volle minuut stil, en toen zei Bonati toonloos.

— U is volstrekt geen inspecteur van politie. U is — — —

— Ik ben John Raffles! antwoordde de gewaande inspecteur rustig. Ik was ook inspecteur Hatterman. En ten overvloede was ik degeen, die rustig toezag hoe Canteloupe Uw kast opende, en er dezen nagemaakten rommel uithaalde, dien ik nog dienzelfden middag onder de oogen had gehad. Mijnheer Bonati, U is zonder den minsten twijfel een ordinaire oplichter, en een gevaarlijk sujet, en ik zou waarschijnlijk heel anders zijn opgetreden, wanneer U niet toevallig een dochter had, die ik wil trachten te sparen, als dat maar eenigszins mogelijk is, en ofschoon U dat zeker niet verdient. Daarom wil ik U de gelegenheid geven, bijtijds de plaat te poetsen. Wij hebben nog vijf minuten. U zegt tegen den inspecteur van de maatschappij, dat een politiebeambte U zoeven de gestolen buit heeft terug gebracht, U weigert natuurlijk de verzekeringssom, U pakt zoo vlug mogelijk Uw koffer, en U zorgt dat U morgen op een boot naar Canada zit.

— Maar het bedrog zal uitkomen! kreunde Bonati. De maatschappij zal de zaak wereldkundig maken, en de politie zal onmiddellijk begrijpen hoe de vork in de steel zit! Zij zal mij komen vragen hoe ik dan aan die juweelen ben gekomen, en wat moet ik dan zeggen? Dat ik ze van John Raffles heb teruggekregen soms?

— Wel, dat zou een afdoend antwoord zijn, dunkt mij, antwoordde Raffles glimlachend. Ik kan ze U immers zeer wel ontstolen hebben, en weer hebben teruggebracht, omdat ik medelijden had met dien armen Munroe?

— Worden zulke daden dan nog wel verricht?

— Raffles verricht ze, mijnheer Bonati, antwoordde Raffles koeltjes. Geloof me, de politie heeft zulke dingen wel meer van hem beleefd.

— En — waar zit Canteloupe?

— Die wordt precies om drie uur vrijgelaten.

Ik heb hem een week lang gevangen moeten houden, langer dan ik wel gewenscht had, maar dat was niet mijn schuld.

— Maar de schurk zal om zijn aandeel komen ! jammerde Bonati.

— Dan zeg je hem eenvoudig de waarheid ! Maar daar hoor ik schellen — dat is zeker de inspecteur ! Vlug die cheque.

— Maar je plundert me ! kreunde Bonati. Kun je het niet voor tweeduizend doen ?

— Mijnheer Bonati, ik ben niet gewend te sjacheren, antwoordde Raffles uit de hoogte. Drieduizend of ik breng alles aan het licht, en dan is U, om een populaire uitdrukking te gebruiken, nog verder van huis !

Bonati aarzelde nog even, haalde toen zijn chequeboek te voorschijn, schroefde den dop van zijn vulpen, en vulde een cheque in voor een bedrag van drie duizend pond Sterling aan toonder.

Raffles nam het waardevolle papier uit zijn handen aan, overtuigde zich dat er niets aan mankeerde, vouwde het kalmpjes op, en stak

het in zijn portefeuille, juist op hetzelfde oogenblik dat Hopkins het bezoek aankondigde van den inspecteur van de verzekerings maatschppij.

— Als U het goed vindt, mijnheer Bonati, dan zal ik mij door het kantoor verwijderen — ik sta er niet op, om dien heer te zien ! zeide Raffles de platte pet opzettend, en zijn uniform recht trekkend. En denk er om — geen grapjes uithalen, ook niet met dien cheque, want dan zou ik mij kunnen kwaad maken — en dan is Uw leed niet te overzien !

— En mijn kind — mijn dochter — die zou ik hier alleen moeten achter laten ? vroeg Bonati op een toon van wanhoop ?

— Dat moet — en dat zal juist Uw zwaarste straf zijn, want ik weet dat Uw liefde voor Uw dochter een van Uw zeer weinige goede eigenschappen is ! Maar U kunt terugkomen zoodra de zaak in het vergeetboek is geraakt — of zij kan zich bij U voegen, later, en wie weet, mijnheer Bonati — wie weet — misschien is U dan al grootvader !

◆

lemand, die Dubec-sigaretten rookte, was reeds half geïntroduceerd bij Lord Lister

◆

HOOFDSTUK VI.

WEDER-OPTREDEN VAN DAVID CANTELOUPE.

Zooals Raffles het verwacht had, geschiedde het ook. De verzekeringsmaatschappij, zeer verheugd, de hooge verzekeringsom in haar eigen brandkast te kunnen houden, maakte onmiddellijk het geval openbaar, en nog dienzelfden avond bevatten verschillende bladen het bijna ongelooflijke bericht, dat Raffles in persoon de roover was geweest, en de gestolen juweelen was komen terugbrengen, omdat hij het denkbeeld niet langer kon verdragen, dat er een man onschuldig in het cachot zat.

Maar Raffles had niet voorzien, dat Bonati zou treuzelen met vertrekken. Hij scheen zich onmogelijk van zijn dochter te kunnen scheiden, en wilde zeker nog liever het gevaar loopen, door den woedenden en teleurgestelden Canteloupe om schadevergoeding te worden aangesproken, en aan de kaak te worden gesteld door een schurk.

Hij besloot dus een oogje in het zeil te houden, om te kunnen ingrijpen wanneer dit noodig mocht zijn.

Het behoeft nauwelijks te worden gezegd dat Ralph Munroe onmiddellijk in vrijheid werd gesteld, zoodra een paar detectives uit den mond van mijnheer Bonati hadden vernomen, dat het bericht in de bladen waarheid bevatte, en met eigen oogen de juweelen hadden gezien, die Raffles had terug gebracht.

Het was op den derden dag na het bezoek van Raffles, en omstreeks half acht in den avond toen Hopkins op de deur van de slaapkamer van Bonati klopte, die juist bezig was, zich voor een schouwburg te kleeden. De deur opende, en het bezoek aankondigde van mijnheer David Canteloupe.

Bonati, in een verre van rooskleurig humeur, verbleekte, trok woedend aan zijn zwarte das, en wilde toen zeggen dat hij voor niemand te spreken was, toen de oude bediende eenvoudig terzijde werd geschoven, en een spottende stem zeide :

— Behalve natuurlijk voor je beste vrienden, Bonati. Het was een kleine vergissing, oude heer, jij kunt wel weer weggaan.

En hij deed de deur dicht vlak voor den neus van den verbaasden en hevig verontwaardigden Hopkins.

— Wat moet je ? Wat kom je hier doen ? vroeg Bonati ruw.

— Wel, ik kom eens met je praten, ouwe makker ! antwoordde de schelm op denzelfden spottenden toon. Je kunt toch niet in alle ernst verwachten, dat ik de zaak als geëindigd beschouw, en dat ik al dat werk voor niets heb gedaan. Geef me om te beginnen mijn bazarjuweelen maar terug !

— Die zijn er niet meer ! Die heb ik vernietigd ! antwoordde Bonati kortaf.

Er kwam een valsch licht in de oogen van Canteloupe, toen hij langzaam herhaalde :

— Vernietigd ? Daar geloof ik geen woord van ! Pas op, Bonnati, houd mij niet voor het lapje, want dan word ik gevaarlijk ! Je kent mij nog niet,

— Het is de waarheid ! Dacht je soms, dat ik me nog eens zou willen blootstellen aan het gevaar voor ontdekking ? Je weet niet wat ik in die acht dagen heb uitgestaan.

— En ik dan ? Die vervloekte Raffles heeft mij een volle week gevangen gehouden, en het ergste is, dat ik niet eens zou kunnen zeggen, waar dat ergens geweest is ! Ik kwam er in het holst van den nacht — en in de dichtste duisternis geblinddoekt ook nog, werd ik er weer uitgebracht ! Als ik hem in handen krijg — dan zal hij er van lusten. Maar met jou heb ik nog iets te verhandelen ! Je hebt me groote schade berokkend door die dingen te vernietigen; en ik eisch dat je mij de waarde zult terug betalen !

— Daartoe ben ik bereid.

— Wat geef je mij er dan voor ?

— Vijftig pond Sterling, geen penny meer !

Canteloupe stond op, plaatste de vuisten in zijn zijde, liep langzaam op Bonati toe, en keek hem recht in de oogen.

— Zoo, is dat je spelletje ? vroeg hij, met een kort lachje. Laat ik je dan maar zeggen, dat ik niet meespeel ! Ik begrijp je wel — je denkt dat ik je niets kan doen, omdat ik mij dan zelf

in de vingers zou snijden, maar daarin vergis je je. Het behoeft mij maar een woord aan de politie te kosten en ze komen je arresteeren. Op die valsche aangiften staan hooge straffen, dat weet je wel!

Op zijn beurt keek Bonati den schelm door-dringend aan, haalde toen de schouders op, en zei:

— En wie zal je gelooven? Wie zal gelooven aan het bakerpraatje, dat je zult opdischen? Kun je het bewijzen? De juweelen zijn er niet meer — niemand weet dat ze valsch zijn — behalve John Raffles, en die houdt zijn mond, daarvan ben ik overtuigd. Je hebt natuurlijk kranten gelezen. Je hebt uit die berichten kunnen zien, dat Raffles den diefstal heeft gepleegd, en dat de Verzekeringsmaatschappij haar geld heeft binnen gehouden, omdat Raffles de juweelen heeft terug gebracht. Waarvan moet ik je dan betalen? Wil je mijn chequeboekje zien? Daarin mankeert een cheque van drie duizend pond — die ik aan dien slimmen duivel heb moeten betalen? Ik heb bijna niets meer. Nog juist genoeg om naar Amerika de wijk te nemen. Schik je er in — het is nu eenmaal niet anders.

Het gelaat van Canteloupe had een groen-achtigen tint gekregen. Zijn oogen fonkelden onheilspellend. Zijn stem klonk heesch en dreigend, toen hij hernam, met zijn gezicht vlak bij dat van Bonati:

— En de juweelen? Mijn eigendom? Wat is daarmee gebeurd?

— Vernietigd, zeg ik je toch! Ik heb al naar de bladen bericht, dat mijnheer Clifton bij mij is geweest, en ze weer heeft meegenomen. Maar inderdaad heb ik alles met een zwaren stampel tot gruis gestampt.

Canteloupe maakte een beweging van dolle woede, en het was alsof hij zich op den ander wilde werpen, maar hij bedwong zich. Hij wist maar al te goed, dat hij met zijn vuisten niets tegen den kolos tegenover hem zou kunnen beginnen, en op diens eerste kreet zou Hopkins komen toesnellen.

Hij haalde lang en diep adem, en zei, met een vertoon van kalmte, die hij volstrekt niet bezat:

— Dat is jammer, Bonati. En vooral voor jou. Ik weet het niet, maar ik heb een flauw vermoeden, dat je heel gauw spijt zult hebben van die handelwijze. Ik heb je er uit willen redden, al is het waar dat ik op een hooge belooning rekende, dat is mislukt, maar je had me dan toch de valsche juweelen moeten

terug geven. Ik ben nu mijn werkkapitaal kwijt, en dat alles is jouw schuld. En nu kleeft mijnheer zich deftig aan, en gaat naar een schouwburg, en ik word weggestuurd als een schurftige hond, of als een bedelaar, die om een stuk brood komt vragen.

Op dat oogenblik ging de deur open, na een zacht klopje, dat geen van de beide mannen gehoord had, en Dorrit stak het mooie hoofdje om de deur, en zei bestraffend:

— Maar vader, wat is dat nu? Waarom treuzel je zoo? Het is al bij....

Zij hield plotseling op, toen zij den bezoeker zag, en even trok zij de mooie wenkbrauwen samen. Zij vervolgde koeltjes.

— Ik wist niet dat er bezoek was, vader. Neem het mij niet kwalijk. Maak een beetje voort. Ik wil Ralph niet laten wachten!

Canteloupe beet zich op de lippen.

Dat trotsche kind had hem niet eens toege-sproken, had gedaan, alsof hij lucht was! En die vervloekte klerk, die acht dagen had moeten brommen, zou nu met den buit gaan strijken.

Hij kon zich nauwelijks inhouden van giftige woede, wraakzucht en teleurgestelde inhaligheid. Men had hem belogen, hij had acht verschrikkelijke dagen doorgebracht, hij was zijn prachtige juweelen kwijt, en het was alsof die groote kerel daar hem uitlachte op den koop toe. Die dacht zeker, dat hij met hem kon spelen, en nu niets meer van hem te vreezen had. Maar hij zou het hem wel anders leeren!

Zijn oogen, waarmede hij naar de gesloten deur keek, nadat het meisje het hoofd weer had terug getrokken, hadden een loerende uitdrukking gekregen.

Hij ging zijn hoed van de tafel nemen, streek hem met zijn mouw op, en zeide rustig, zonder Bonati aan te zien:

— Ik weet het niet, Bonati, maar ik geloof niet dat wij van elkander af zijn. Jij denkt dat alles uit is, nu de Continental geen aanklacht kan indienen, en je Raffles het geld gegeven hebt, dat mij toekwam — maar ik denk nu juist iets anders! De toekomst zal leeren, wie van ons tweeën gelijk zal krijgen. Doe mijn groeten aan je mooie dochter, al schijnt ze mij dan ook in het geheel niet te hebben gezien.

Bonati gaf niet eens antwoord. Hij stond voor den spiegel en trok zijn das recht. Hij zelf was niet in een stemming om veel te praten, en het kon hem volstrekt niet schelen, wat die kerel van plan was te doen. Hij had volstrekt geen bewijzen, en voor de politie stond het nu eenmaal vast, dat Raffles den inbraak had ge-

pleegd. In dat opzicht was hij volkomen gerust.

En daarom bekommerde hij zich ook niet om de bedreigingen van den teleurgestelden inbreker.

Neen, waaraan hij dacht, en wat hem zoo ternedersloeg, dat was de aanstaande scheiding van zijn dochter, die hij nu misschien zou moeten toevertrouwen aan de hoede van een zijner getrouwde zusters, die hij jarenlang had veronachtzaamd, maar die altijd veel van Dorrit was blijven houden.

Zuchtend greep hij naar zijn jas en zijn hoed, die Hopkins reeds had gereed gelegd. Hij zou nog wel zien. Misschien was het toch mogelijk, Londen niet te verlaten, ofschoon hij wist, dat hem hier groote gevaren dreigden, zoolang Raffles op de hoogte was van zijn geheim.

Intusschen had Canteloupe het huis verlaten, en stond op straat gekomen een oogenblik na te denken. Plotseling begon hij zachtjes in zich zelf te lachen met een gurgelend, diep lachje. Hij hief den gebalden vuist naar het groote huis op, waarin hij zulke bittere teleurstellingen had ondergaan; en begon toen vlug Exceter Road af te loopen. En hij wist niet, zoozeer was hij in zijn wraakgedachten verdiept, dat een gedaante hem op eenigen afstand begon te volgen, een taxi nam, toen hij er een aanriep, uitstapte toen hij zelf uitstapte, ergens aan de grens van de havenwijk, en hem toen opnieuw begon te volgen, geduldig als een kat, voorzichtig en onopgemerkt.

Canteloupe ging de wijk binnen, onbevreesd naar het scheen, ondanks zijn keurige kleeding, en ofschoon hij kon weten, dat dit gedeelte van donker Londen tot de gevaarlijkste van de

geheele wereldstad behoorden.

Ten slotte ging hij een smal straatje in, niet veel meer dan een slop ter breedte van een paar meters, keek een oogenblik rond, zag niemand anders dan een haveloozen schooier, die tegen de deur van een wijnhuis leunde, en ging verder om stil te staan voor een donker huis.

Boven de smalle deur hing een flauw brandende lantaren, die met Chineesche letters was beschilderd.

Canteloupe klopte op een eigenaardige wijze op die deur, maar hij moest even wachten, alvorens ze op een kier werd geopend.

In de smalle, morsige gang stond een man, die een stallantaren boven zijn hoofd hief, en het licht liet schijnen op het gelaat van den bezoeker.

Hij scheen hem te herkennen, want een grijnslach teekende zich af op zijn geel gezicht zijn zwarte oogjes gingen bijna geheel dicht, en hij sprak in slecht Engelsch:

— Lang geleden dat U ons eens bezocht, mijnheer Canteloupe. Yen-Li is Uw onderdanige dienaar. Uw slaaf!

Canteloupe trad binnen, en de deur ging geruischloos dicht. Onmiddellijk maakte de havelooze kerel zich los van het wijnhuis, dat hem tot steun scheen te strekken, liep op de geheime opiumkit van Yen-Li toe — want dat was het huis — klopte juist op dezelfde wijze aan, als hij Canteloupe had hooren doen, en toonde een paar zilverstukjes aan den Chineeschen knecht, die de deur opende, zorgdragende dat de ketting er op bleef. Maar een hand duwde hem reeds terug en de deur viel dicht.

Wie niet sterk is, moet..... een Dubec nemen!

HOOFDSTUK VII.

EEN MISLUKTE WRAAKNEMING.

Het kon omstreeks drie in den middag van den volgenden dag zijn toen de bediende van de club, waar Bonati zich op dat oogenblik bevond, de conversatiezaal binnen trad, even rond keek, en toen regelrecht toeliep op den gemakkelijken stoel, waarin Bonati gezeten was, lusteloos zijn blad lezend.

— Daar is een heer om U te spreken, mijnheer Bonati, zeidde de man.

— Zijn naam? vroeg Bonati nauwelijks opziende.

— Dien heeft hij niet willen noemen. Maar hij zegt dat het een zeer dringende zaak betreft. U moest onmiddellijk komen, anders zou er een ongeluk kunnen gebeuren. Mijnheer is in de kleine spreekkamer.

Bonati wierp ongeduldig zijn krant weg, stond op, en begaf zich door den breeden gang naar een klein vertrek, bestemd voor de bezoekers van clubleden die niet gestoord wilden worden.

Hij bleef met de kruk van de deur in zijn hand sprakeloos staan, want de bezoeker, die in de beschouwing van een schilderij was verzonken, en zich nu omdraaide, was David Canteloupe.

Bonati had genoeg menschenkennis om op het gelaat van den schurk te kunnen lezen, dat er iets zeer bijzonders gaande was. Hij deed langzaam de deur achter zich dicht, en zei zacht:

— Ben je krankzinnig? Waarom kom je hier? Moet ik je soms door den portier op straat laten smijten?

— Dat zou al heel onvoorzichtig zijn, en ook heel dom, Bonati! antwoordde Canteloupe.

Er lag een gluisperige uitdrukking op zijn gezicht, die Bonati op zijn hoede deed zijn. Canteloupe stak bedaard een sigaret op, en begon toen:

— Het is werkelijk van groot belang, Bonati, anders zou ik je niet zijn komen lastig vallen. Apropos, en voor we verder gaan, heb je je cheque boekje in je zak?

— Wat heb jij daarmee te maken? Waarom vraag je dat?

— Omdat je het aanstonds waarschijnlijk zult noodig hebben. Heb ik het wel onthouden, dan is het nog omstreeks duizend pond waard?

— Wat gaat jou dat aan?

— Meer dan je denkt! Want ik vermoed, dat binnen tien minuten dat restantje aan mij zal zijn overgedragen. Neen, wacht nog even, en wees niet zoo dom om weg te loopen.

Bonati had een paar stappen naar de deur gedaan, alsof hij een bediende wilde roepen, maar nu stond hij stil en zei, met moeite zijn woede onderdrukkend:

— Nu zeg ik je voor het laatst, Canteloupe, dat ik je niet meer zien wil, dat het tusschen ons uit is, en dat je van mij geen cent zult hebben nu de zaak mislukt is. Je hebt er geen recht op, en je krijgt het ook niet.

— We zullen wel zien! hernam Canteloupe bedaard. Want er zijn dingen, Bonati, die men graag met alles wat men heeft zou willen betalen. Apropos — hoe maakt je dochter het?

Het was maar een heel gewone vraag, maar Bonati voelde onmiddellijk half instinctmatig, dat er verband was tusschen de vraag en de voorafgaande opmerking, en hij verbleekte.

Hij zei op heeschen toon:

— Ik wil niet dat je over mijn dochter praat, schurk. Kom terzake. Waarom denk je dat ik je dat geld zou betalen?

— Wel, omdat ik er om vraag — en omdat jij het niet zult weigeren. Je zoudt toch zeker wel duizend pond Sterling voor het leven, of de eer van je dochter over hebben?

Bonati werd aschgrauw, en maakte een beweging, alsof hij Canteloupe in de borst wilde grijpen.

Maar die deed vlug een stap achteruit, vliegensvlug ging zijn hand naar zijn zak, en Bonati zich tegenover den loop van een browning geplaatst.

— Kalm een beetje! zeide Canteloupe sarend. Je ziet dat ik op alles voorbereid ben. Geen grapjes, of ik bijt van mij af! Waar is je dochter nu?

In plaats van te antwoorden staarde Bonati hem een oogenblik als waanzinnig aan, en storm-

de toen op de telefoon toe. Het toestel rinkelde op den haak, zoo trilden zijn handen. Toen vroeg hij schor, stotterend, over zijn woorden struikelend :

— Noord-Oost, Bywater, 12007 — U daar, mevrouw Shirling? Mijn dochter is om elf uur Nelly gaan opzoeken — is ze er nog — wat zegt U — ik kan U niet goed verstaan — is Dorrit er heelemaal niet geweest? Ik — ik dank U — — —

Het toestel ontglipte aan zijn hand, en hij viel zwaar neer op den stoel die bij de telefoon stond. Hij leek plotseling tien jaren ouder te zijn geworden. Hij staarde onafgebroken naar Canteloupe, en zijn lippen prevelden iets, zonder dat een woord hoorbaar werd. Eindelijk bracht hij er met moeite uit :

— Dat beteekent het dus — waar is ze? Waar is mijn kind? Schurk, spreek!

Hij was opgestaan, en kwam met gebogen rug en zijn handen tot klauwen gekromd op Canteloupe toe, die hem kalm een rookwolk in het gezicht blies, en met een valsch lachje zei :

— Met geweld bereik je natuurlijk niets, Bonati. Integendeel — dan kon het wel eens heel slecht met haar afloopen, want zij bevindt zich op een plaats, waar ze niet aan fijne manieren doen, en — jonge meisjes niet behandelen op de wijze, die zij verdienen!

Wankelend hield Bonati zich aan de tafel vast, in het midden van de kamer.

Toen, zonder een woord te zeggen, haalde hij zijn chequeboekje uit zijn binnenzak, greep zijn vulpen, en schreef met trillende vingers een cheque tot een bedrag van duizend pond uit — dat was alles wat hij aan contant geld nog bezat.

Hij scheurde het blaadje uit het boekje, stak het Canteloupe toe, en zei toonloos :

— Zie daar. Nu ben ik een bedelaar. Maar dat doet er niet toe. Zeg me waar ze is. Ik zal geen vervolging instellen, ik zweer het je, maar zeg me waar je mijn kind gebracht hebt.

Canteloupe had de cheque aangenomen, bekeek ze aandachtig, en vouwde ze langzaam op.

Er lag een valsch licht in zijn oogen, maar dat zag Bonati niet, die, zachtjes kreunend met de handen voor het gelaat bij de tafel stond, als verpletterd door den slag, en mompelend, telkens weer :

— De straf! De straf!

Canteloupe deed de cheque in zijn portefeuille, met nog altijd datzelfde duistere licht

in zijn oogen, en zei toen, zijn dunne lippen tot een glimlach geplooid :

— Dat noem ik zakendoen! Laat je jas en je hoed brengen, en ga mee. Ik zal je bij haar brengen. En je zult wel zoo verstandig zijn, niets los te laten, tot een van je vrienden of de bedienden, want daarmee zou je alles bederven. Mijn mannetjes — daarginds hebben hunne instructies, en als ik op een bepaalden tijd niet terug ben, dan zou dat je mooie dochttertje het leven kunnen kosten.

Bonati maakte een waanzinnige beweging, als om een onzichtbaar monster af te weren, en stamelde :

— Ik zal niets zeggen. Je ziet immers wel dat ik mij onderwerp, neem alles van me af, als je mij mijn kind maar terug geeft, alles wat ik op aarde heb. Je hebt je nu gewroken, wees tevreden, en neem dat geld. Vlug wat. Ga dadelijk mede.

Canteloupe drukte kalm zijn duren deukhoed op zijn gepommadeerde haren trok zijn jas recht, nam zijn rieten wandelstok met gouden knop, liet zijn browning in zijn zak glijden, en volgde zachtjes fluitend Bonati, met een uitdrukking op zijn gezicht, die den juwelier doodelijk ontsteld zou hebben, als hij haar had kunnen zien.

Voor het Clubgebouw wachtte een taxi, en twee mannen stapten er in. Bonati leek versuft te zijn. Het viel hem zelfs niet in, nader te onderzoeken waar zijn dochter kon zijn, en of zij misschien van plan veranderd was, want hij wist met volkomen zekerheid, dat die man daar naast hem niet gelogen had.

Aan het begin van de havenwijk moest de auto stoppen, want de sloppen werden zoo nauw dat de chauffeur weigerde, er zich in te wagen. Onderweg was er geen woord tusschen de twee mannen gewisseld. De duisternis begon langzamerhand te vallen, toen Canteloupe eindelijk op de afgesproken wijze op de deur van de geheime kit van Y en Li klopte. Bijna aanstonds werd die geopend, en de twee mannen traden binnen.

Canteloupe gaf den Chinees, die de deur had open gedaan, een knipoogje, en deze begon onmiddellijk Bonati op den voet te volgen, die zwaar adem haalde, en met verwilderde blikken om zich heen zag.

Zij gingen door een aantal smalle gangen, en eindelijk een trap op. Tenslotte duwde Canteloupe de deur open van een vrij ruim vertrek, goed gemeubeld, en verlicht door een paar albasten lampen, die een niet al te helder

schijnsel verspreidden.

Een tweetal Chineezers zat bijeen in een der verste hoeken, en op een rustbank zag een gedaante uitgestrekt, blijkbaar die van een vrouw.

Het klonk als een schreeuw in doodsangst, toen Bonati den naam uitgilde van zijn kind :

— Dora ! mijn Dorrit !

— Ja, roep haar maar ! hoonde Cateloupe, en zijn stem klonk schel van woede en zegepraal. Roep haar, en voor het laatst ! Wat dacht je, schurk, bedrieger, dat je er zoo goedkoop afkwam ? Ik zal haar laten zien, wat het zeggen wil, David Canteloupe als een bedelaar, een Melaatsche te behandelen !

Bonati slaakte een kreet als een gewond dier, en wilde zich op Canteloupe werpen, die onmiddellijk zijn browning trok. Maar voor hij het wapen nog had kunnen richten werden zijn armen aan de achterzijde als in twee ijzeren schroeven gevat, en kletterend viel het wapen op den grond.

De Chinees die de deur had geopend trok een breed dolkmes, maar een der mannen uit den duisteren hoek liet met zooveel geweldige kracht een vuist als een moker op den schedel van den kerel neerdalen, dat hij als een gevelde os ter aarde stortte.

— U kunt Uw vader omhelzen, Miss Dorrit !

riep een stem, die Bonati herkende als die van „Mijnheer Hatterman.”

De gedaante vloog overeind van de sofa, en wierp zich weenend van geluk in de armen van haar vader, die nauwelijks de kracht had om een woord uit te brengen, en dezelfde stem ging opgewekt en vroolijk verder :

— Neem de cheque uit de portefeuille van den schurk, Charles — want ik ben overtuigd, dat die er wel zal inzitten ! Duizend pond ? Nu, ik moet zeggen, dat je brutaal bent, Canteloupe ! Hier mijnheer Bonati — en verscheur ze maar ! U is nu meer dan voldoende gestraft door de angst die U moet hebben uitstaan ! Helaas wist ik niet, wat de schurk van zins was, omdat ik gisteren niet op zijn voetspoor dit huis kon binnen dringen, anders had ik U die smart stellig bespaard. Maar gelukkig zijn wij toch nog bijtijds gekomen. Ik hoop dat nu alles goed is. Hiernaast liggen nog een vier of vijf Chineezers, die het niet al te goed maken, omdat mijn groote vriend hier wel wat ruw met hen is omgesprongen. Wat deze kerel betreft — ik geloof dat ik daar de naderende politieauto, die ik gewaarschuld heb, al hoor ! Neem zijn revolver en houd hem zoolang in bedwang, mijnheer Bonati ! Want mijn twee vrienden en mij betreft — wij zijn niet gesteld op de ontmoeting en zullen langs de achterdeur verdwijnen !

De volgende aflevering bevat :

De aanslag op de Metropolitanbank.

OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

Een uitgebreide verzameling van boeiend beschreven ervaringen door natuurvorschers die tot de meest onherbergzame oorden der wereld zijn doorgedrongen om er te midden van de grootste gevaren en vaak ter prooi aan de hevigste ontberingen het doen en laten te volgen der dieren.

GEEN ROMAN VERMAG

meer en betere ontspanning te bieden dan dit boek, dat zóó geladen is van een avontuurlijke sfeer, dat het ons met heel ons vermogen aan belangstelling vasthoudt. We worden als het ware opgenomen in het gezelschap van de onverschrokken reizigers, die de wildernissen intrekken... we ondergaan met hen de magische natuurpracht en de onbeschrijflijke geheimzinnigheid van de rimboe... zijn getuigen van den voortdurenden strijd om het lijfsbehoud tusschen mensch en dier en de wilde dieren onderling.

RIJK GEÏLLUSTREERD

is dit werk met talrijke kleurendrukplaten, foto's en pentteekeningen.

Geweerd is alle voor den leek droge studie-stof, waardoor uiterst boeiende, romantische en avontuurlijke verhalen zijn ontstaan, waarvan de aantrekkelijkheid zoo bijzonder groot is, omdat al het daarin verhandelde werkelijk heeft plaatsgegrepen.

„OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD” is een met

Prijs per aflevering 20 cent

grootte zorg en kennis van zaken samengesteld verzamelswerk, bewerkt naar het beroemde Standaardwerk van den grooten Dierkundige Dr. A. E. BREHM.

Achtereenvolgens zullen er ongeveer 50 afleveringen verschijnen met bewogen geschiedenissen uit het leven van: Leeuwen Olifanten, Adelaars, Apen, Tijgers, Krokodillen, Gieren, Beren, Slangen, V oiven, enz.

Om de 14 dagen zal elkens een nieuwe aflevering verschijnen.

Elke aflevering vormt een op zich zelf staand geheel en brengt een fraaie titelbladplaat in vierkleuren, twee of meer foto's en verscheidene pentteekeningen.

Het complete werk zal dus verlucht zijn met ongeveer vijftig vierkleurendrukplaten en ruim 100 foto's en talrijke teekeningen.

Uitvoerig prospectus in kleurendruk wordt op aanvraag gratis toegezonden.

Zij, die de afleveringen direct bij verschijning wenschen te ontvangen, gelieven dit op te geven aan hun boekhandelaar of aan den uitgever:

**N.V. ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL,
LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.**

Exploitant voor België:

HIP JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

Prijs per aflevering 20 ct

Dubec No. 3

GOUDMONDSTUK

Beste 3 cts. Cigaret

Gemaakt van heerlijke echt Turksche Tabak

N.V. Cigarettenfabriek
J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885